

Peter Robinson

Kil als het graf

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

‘Mama! Mama! Kom eens.’

Rosalind was bezig een mengsel van wilde champignons, olijfolie, knoflook en peterselie tussen het vel en het vlees van de kip te stoppen, zoals ze dat onlangs had geleerd bij de cursus over de Franse keuken. ‘Mama kan nu niet komen,’ riep ze terug. ‘Ze heeft het druk.’

‘Maar mama! Je moet komen. Het is die meid van ons.’

Waar had hij in vredesnaam toch zulk plat taalgebruik opgepikt, vroeg Rosalind zich af. Elk kwartaal maakten ze een fortuin aan schoolgeld over zodat ze hem naar de beste school konden sturen die er in Yorkshire te vinden was, en toch wist hij zich soms uit te drukken als de eerste de beste boerenknul. Misschien zou de situatie verbeteren wanneer ze weer in het zuiden woonden. ‘Benjamin,’ riep ze terug. ‘Ik heb het je net al gezegd: mama heeft het druk. Papa geeft vanavond een belangrijk diner en mama moet alles voorbereiden.’ Rosalind vond het niet erg om te koken en had zelfs met veel plezier een aantal cursussen gevolgd, maar toen ze zichzelf dit hoorde zeggen, wilde ze heel even dat ze had kunnen zeggen dat ‘de kokkin’ de maaltijd voorbereidde en dat zij het te druk had met beslissen wat ze zou aantrekken. Ze hadden echter geen kokkin, alleen een schoonmaakster, die één keer per week kwam. Dat was niet omdat ze het zich niet konden veroorloven, maar eenvoudigweg omdat haar man het een onnodige, extravagante uitgave vond. Echt, dacht Rosalind soms, je zou bijna denken dat hij in Yorkshire was geboren en getogen, in plaats van hiernaartoe te zijn verhuisd.

‘Maar ze is het echt!’ hield Benjamin vol. ‘Het is die meid van ons. Ze heeft helemaal geen kleren aan.’

Rosalind fronste haar wenkbrauwen en legde het mes weg. Waar had hij het toch over? Benjamin was pas acht en ze wist uit ervaring dat hij een zeer levendige fantasie had. Ze was zelfs bang dat dit nadelig voor hem zou kunnen uitpakken in het leven. Ze had gemerkt dat mensen met een te grote verbeelding vaak vervallen in nietsdoen of dagdromen en zich niet aangetrokken voelen tot nuttiger activiteiten.

‘Mama, schiet op!’

Rosalind had een onbestemd, licht verontrustend voorgevoel, alsof iets in haar

wereld op het punt stond voorgoed te veranderen. Ze schudde het gevoel van zich af, veegde de vette vulling van haar handen, nam snel een slokje gin-tonic en liep toen naar de studeerkamer, waar Benjamin aan de computer had zitten spelen. Voordat ze naar binnen kon gaan, hoorde ze dat de voordeur werd open-gemaakt en haar man riep dat hij thuis was. Hij was vroeg. Er verscheen een diepe rimpel op haar voorhoofd. Kwam hij controleren wat ze deed?

Ze negeerde hem en liep eerst naar binnen om te zien waar Benjamin het in vredesnaam over had.

‘Kijk,’ zei haar zoon toen ze de kamer in kwam lopen. ‘Het is echt die meid van ons.’ Hij wees naar het computerscherm.

‘Netjes praten,’ zei Rosalind. ‘Dat heb ik je al eens eerder gezegd. Wat je nu zegt is vulgair.’

Toen wierp ze een blik op het scherm.

Aanvankelijk was ze alleen geschokt toen ze zag dat het gevuld was met het beeld van een naakte vrouw. Hoe was Benjamin op een dergelijke site terechtgekomen? Hij was niet eens oud genoeg om te begrijpen wat hij had gevonden.

Toen ze zich over zijn schouder boog en van dichterbij naar het scherm keek, hield ze echter plotseling haar adem in. Hij had gelijk. Dit was een foto van haar dochter Emily, zo naakt als op de dag waarop ze was geboren, maar met aanzienlijk meer rondingen, een tatoeage en een pluk sprietig blond schaamhaar tussen haar benen. Het leed geen enkele twijfel dat het haar Emily was; de traanvormige moedervlek aan de binnenkant van haar linkerdijs vormde het overtuigende bewijs.

Rosalind streek met een hand over haar haren. Wat had dit allemaal te betekenen? Wat gebeurde er toch allemaal? Ze wierp een korte blik op het internetadres boven aan het scherm. Ze had een fotografisch geheugen en wist dat ze het niet zou vergeten.

‘Zie je wel?’ zei Benjamin. ‘Dat is die meid van ons. Waarom heeft ze geen kleren aan, mam?’

Op dat moment raakte Rosalind pas echt in paniek. Mijn god, hij mocht dit niet zien. Emily’s vader. Hij mocht dit beslist niet zien. Hij zou er kapot van zijn. Ze stak snel haar hand uit naar de muis, maar voordat haar vingers de knop konden indrukken, maakte een zware stem achter haar duidelijk dat het al te laat was.

‘Wat is er in vredesnaam aan de hand?’ vroeg hij nietsvermoedend, en hij legde vaderlijk een hand op de schouder van zijn zoon.

Na een ultrakorte stilte hoorde Rosalind dat hij abrupt zijn adem inhield en ze wist dat hij het antwoord op zijn vraag al had.

Zijn hand verstrakte en Benjamin trok een pijnlijk gezicht. ‘Papa, je doet me pijn.’

Hoofdcommissaris Jeremiah Riddle was zich echter even in het geheel niet bewust van het leed van zijn zoon. ‘Grote god!’ bracht hij moeizaam uit, en hij wees naar het scherm. ‘Is dat wie ik denk dat het is?’

Inspecteur Alan Banks stond over zijn weekendtas gebogen en vroeg zich af of hij zijn leren jack moest meenemen of zijn windjack. Er was niet genoeg ruimte meer in de tas voor allebei. Hij wist niet zeker hoe koud het er zou zijn. Waarschijnlijk ongeveer hetzelfde als in Yorkshire, vermoedde hij. Misschien zelfs een paar graden warmer. Maar toch, je wist het maar nooit in november. Uiteindelijk besloot hij dat hij ze toch allebei zou meenemen. Hij vouwde het windjack op, legde het boven op de overhemden die hij al had ingepakt en duwde de inhoud stevig omlaag voordat hij de tegensputterende rits dichttrok. Het leek erg veel voor een weekendtrip, maar het paste allemaal in één niet al te zware tas. Het leren jack zou hij onderweg dragen.

Nu hoefde hij alleen nog maar een boek en een paar cassettebandjes uit te kiezen. Waarschijnlijk zou hij ze niet eens nodig hebben, maar hij ging niet graag op pad zonder iets te lezen bij zich te hebben en iets om naar te luisteren, omdat zich altijd vertragingen of noodgevallen konden voordoen.

Het was een les die hij op hardhandige wijze had geleerd toen hij eens op een zaterdagavond vier uur had moeten wachten op de eerstehulpafdeling van een groot ziekenhuis in Londen, waar uiteindelijk naast zijn rechteroog zes hechtingen moesten worden aangebracht. Al die tijd had hij, met een stuk verbandgaas tegen de wond gedrukt om het bloeden te stelpen, zitten kijken naar de eindeloze rij slachtoffers van drugsoverdoses, zelfmoordpogingen, hartaanvallen en verkeersongelukken die voorgingen. Banks had er geen moment aan getwijfeld dat hun verwondingen veel ernstiger waren en hun behandeling meer spoed vereiste dan zijn kleine snee, maar hij had verdorie graag gezien dat er naast het één dag oude exemplaar van de *Daily Mirror* verder nog iets te lezen was geweest in de sjofele wachtkamer. Degene die de krant vóór hem had gelezen, had zelfs de kruiswoordpuzzel al ingevuld. Met inkt.

Morgen ging hij echter met zijn dochter Tracy naar Parijs voor een lang weekend, gevuld met bezoeken aan kunstgaleries en musea, wandelingen, copieuze diners in restaurantjes op de linkeroever en glazen bier aan verzinkte barretjes in Montmartre, met uitzicht op de mensenmassa’s die voorbijkwamen. Ze zouden met de Eurostar gaan en Banks had via een speciaal aanbod in de krant voor een habbekrats tickets weten te reserveren. Het was tenslotte al november en de meeste mensen verkozen nu Lanzarote boven een druilerig weekend in Parijs. Hij zou waarschijnlijk niet veel bandjes of boeken nodig hebben, alleen iets voor ’s avonds in bed, maar hij besloot voor alle zekerheid toch iets mee te nemen.

Banks bracht de weekendtas naar beneden en zocht in de lade van het dressoir naar een paar extra batterijen. Hij liet ze in het zijvak glijden waarin ook de walkman zelf zat en ging op zoek naar de cassettes waarop hij zelf zijn cd's van Cassandra Wilson, Dawn Upshaw en Lucinda Williams had opgenomen. Waarschijnlijk zou je nergens ter wereld drie vrouwenstemmen en zangstijlen kunnen vinden die meer van elkaar verschilden dan deze drie, maar hij luisterde graag naar hen en gezamenlijk kwamen ze tegemoet aan een breed scala van gemoedsstemmingen. Hij liet zijn ogen over de lage boekenplank dwalen en koos Simenons *Maigret en het lijk aan de kerkdeur* uit. Meestal las hij geen detectives of misdaadromans, maar deze titel was hem opgevallen en iemand had hem ooit verteld dat hij veel gemeen had met Maigret. Bovendien ging hij ervan uit dat het boek zich in Parijs afspeelde.

Toen Banks klaar was met inpakken, schonk hij een flink glas Laphroaig in en zette zijn Bill Evans-cd *Waltz for Debby* op. Hij ging in de leunstoel naast de leeslamp zitten, zette het glas whisky op de armluning en legde zijn voeten op een voetenbankje, terwijl *My Foolish Heart* aarzelend op gang kwam. In de open haard brandden een paar stukken turf en de geur paste goed bij de bittere, rokerige smaak van de Islay-malt op zijn tong.

Het leek echter wel of er te veel rook vanuit de haard de kamer in zweefde. Banks vroeg zich af of hij een schoorsteenveger moest laten komen, aangezien er waarschijnlijk al heel lang geen vuur meer in de open haard had gebrand. Hij had geen flauw idee hoe hij aan zo iemand kon komen, wist niet eens zeker of een dergelijk exotisch wezen eigenlijk nog wel bestond. Hij herinnerde zich nog goed hoe gefascineerd hij als kind had staan toekijken wanneer de schoorsteenveger langskwam en zijn moeder alles in de woonkamer met oude lakens bedekte. Banks had mogen blijven kijken hoe de vreemde man met zijn beroete gezicht de verlengstukken op zijn lange, dikke veger plaatste en deze door de hoge schoorsteen naar boven duwde, maar had altijd de kamer uit moeten voordat het echte werk begon. Later, toen hij had gelezen over het Victoriaanse gebruik om jonge jongens naakt de schoorsteen in te sturen, had hij zich afgevraagd of hun schoorsteenveger ooit ook zoiets had gedaan. Uiteindelijk had hij zich gerealiseerd dat de man niet oud genoeg was geweest om zo lang geleden al te hebben geleefd, ongeacht hoe oud hij die van ontzag vervulde jonge jongen ook had toegeschenen.

Hij besliste dat de schoorsteen prima in orde was en dat het waarschijnlijk alleen de wind was die de rook terugjoeg. Hij hoorde hoe de wind langs de dikke muren gierde, aan het loszittende raam van de logeerkamer boven rammelde en de regen tegen de ruiten blies. Omdat er de laatste tijd zoveel regen was gevallen, kon Banks ook het ruisen van de Gratly Falls langs de cottage horen. Het was geen grote waterval, slechts een reeks ondiepe plateaus van hooguit een tot anderhalve meter hoog die de beek vormden die diagonaal door het

dorp sneed en langs de heuvelflank omlaagstroomde tot hij zich in Helthorpe bij de rivier de Swain voegde. Het geluid veranderde voortdurend en was een puur genot gebleken voor Banks, vooral wanneer hij in bed lag en het hem moeite kostte om in slaap te vallen.

Banks was blij dat hij er die avond niet meer opuit hoefde en hij zat nippend aan zijn single malt te luisteren naar het vertrouwde lyrische begin van *Waltz for Debby*. Hij liet zijn gedachten afdwalen naar het probleem dat sinds zijn laatste zaak, een eenmalige klus die bedoeld was geweest om hem te laten falen en voor gek te zetten, steeds dreigender voor hem opdoemde.

Hij had niet gefaald, met als gevolg dat hoofdcommissaris Riddle, die Banks vanaf het begin hartgrondig had gehaat, nog kwader op hem was geworden dan daarvoor. Banks' carrière bevond zich wederom in een diep dal en hij zat inmiddels aan zijn bureau gekluisterd zonder enig vooruitzicht op actief onderzoekswerk in de nabije toekomst. Het werd nu wel heel vervelend.

En hij zag maar één uitweg.

Hoewel Banks er huizenhoog tegen opzag om Yorkshire te verlaten, vooral nu hij onlangs de cottage had gekocht, was hij bijna zover dat hij toegaf dat zijn dagen hier geteld leken. Na er lang en diep over te hebben nagedacht had hij vorige week een aanvraag ingediend voor overplaatsing naar de National Crime Squad, die was opgericht om de georganiseerde misdaad aan te pakken. Als inspecteur kwam Banks natuurlijk nauwelijks in aanmerking voor undercoverwerk, maar hij zou wel in een positie verkeren om operaties te leiden en mee te genieten van de adrenalinestoot wanneer na een lange voorbereiding een grote vangst kon worden gedaan. Het werk hield ook in dat hij vaak zou reizen, om Britse criminelen op te sporen die opereerden vanuit hoofdkwartieren in Nederland, de Dordogne en Spanje.

Banks wist dat zijn opleiding eigenlijk niet goed genoeg was voor de baan, omdat hij geen universitair diploma had, maar hij had wel ervaring en hoopte dat dat, ondanks Riddles tegenwerking, misschien ook meetelde. Hij wist dat hij de zware keuring aankon, de taal-, cijfer-en managementtests die noodzakelijk waren voor het werk, en meende dat hij op uitstekende referenties kon rekenen van alle anderen voor wie hij in Yorkshire had gewerkt, onder wie zijn directe leidinggevende, hoofdinspecteur Gristhorpe, en het hoofd van Human Resources, Millicent Cummings. Hij hoopte maar dat de negatieve referentie die hij ongetwijfeld van Riddle zou meekrijgen vanwege zijn afwijkende aanpak hierbij alleen maar uit de toon zou vallen.

Er was nog een reden voor deze verandering in zijn leven. Banks had de afgelopen maanden veel over zijn van hem vervreemde vrouw Sandra nagedacht, en hij was ervan overtuigd geraakt dat hun scheiding van tafel en bed misschien slechts tijdelijk was. Een belangrijke wijziging in zijn omstandigheden, zoals een baan bij de NCS, zou beslist in zijn voordeel werken. Het zou inhou-

den dat hij ergens anders naartoe moest verhuizen, misschien wel terug naar Londen, en Sandra was gek op Londen. Hij had het gevoel dat er een gereede kans bestond dat alles weer goed zou komen en dat ze hun dwaze gedrag van het afgelopen jaar achter zich konden laten. Banks had zijn korte romance gehad met Annie Cabbot en Sandra de hare met Sean. Dat Sandra nog steeds samenwoonde met Sean telde in zijn gedachten niet heel zwaar mee. Mensen bleven vaak in een relatie hangen omdat het hun aan de moed of het initiatief ontbrak om alleen verder te gaan. Hij wist zeker dat ze de dingen in een ander licht zou bezien wanneer hij haar zijn plannen voor de toekomst voorlegde.

Toen om negen uur de telefoon ging en die hem met een schok uit Bill Evans' behendige tocht over zijn keyboard rukte, dacht hij in eerste instantie dat het misschien Tracy was. Hij hoopte maar dat ze niet van gedachten was veranderd over het weekend; hij moest met haar over de toekomst praten en haar hulp zien te krijgen bij zijn poging om Sandra terug te krijgen.

Het was Tracy niet. Het was hoofdcommissaris Jeremiah 'Jimmy' Riddle, de belangrijkste reden waarom Banks nu overwoog om de cottage te verkopen en uit het graafschap te vertrekken.

'Banks?'

Banks knarsetandde. 'Hoofdcommissaris?'

Riddle zweeg even. 'Ik zou je graag om een gunst willen vragen.'

Banks' mond viel open. 'Een gunst?'

'Jawel. Denk je... Zou je het erg vinden om bij mij thuis langs te komen? Het is uiterst belangrijk. Anders zou ik het niet vragen. Niet op zo'n verschrikkelijke avond als vanavond.'

Banks' hoofd tolde. Riddle had nog nooit zo beleefd tegen hem gesproken, met zo'n breekbare klank in zijn stem. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Weer een valstrik?

'Het is al vrij laat, meneer Riddle,' zei Banks. 'Ik ben moe en ik zou eigenlijk...'

'Luister, ik vraag je om een gunst, man. Mijn vrouw en ik hebben hierdoor op het allerlaatste moment een zeer belangrijk diner moeten afzeggen. Kun je niet één keer die koppigheid van je afzetten en me zonder tegensputteren tegemoetkomen?'

Dat klonk meer als de Jimmy Riddle die hij kende. Banks stond op het punt hem te vertellen dat hij de boom in kon toen de klank van de stem van de hoofdcommissaris opnieuw veranderde en hem van zijn stuk bracht. 'Alsjeblieft, Banks,' zei Riddle. 'Er is iets waarover ik met je moet praten. Iets dringends. Maak je geen zorgen. Dit is geen valstrik. Het is niet mijn bedoeling om je erin te laten lopen. Je hebt mijn woord. Ik heb echt je hulp nodig.'

Zelfs Riddle zou toch zeker niet zover willen gaan en zich verlagen tot een truc als deze, alleen om hem te vernederen? Banks was nu nieuwsgierig geworden

en hij wist al dat hij zou gaan. Als hij het type man was geweest dat zo'n mysterieus telefoontje kon negeren, dan had hij immers niets bij de politie te zoeken. Hij zou er op deze smerige avond met tegenzin op uittrekken, zou met tegenzin zijn Laphroaig, Bill Evans en het knappende vuurtje achterlaten, maar hij wist dat hij zou gaan. Hij zette zijn glas weg, blij dat hij die dag alleen maar een klein beetje whisky had gedronken.

'Goed,' zei hij, en hij stak zijn hand uit naar het potlood en de blocnote die naast de telefoon lagen. 'Dan kunt u me maar beter vertellen waar u woont en hoe ik daar kom. Ik geloof niet dat ik ooit eerder bij u thuis ben uitgenodigd.'

Riddle woonde ongeveer halverwege tussen Eastvale en Northallerton, wat Banks bij goed weer ongeveer een uur zou hebben gekost, maar op deze avond nam de rit beduidend langer in beslag. De regen kwam met bakken uit de lucht; zijn ruitenwissers draaiden de hele tocht op volle toeren en er waren momenten waarop hij hooguit een paar meter zicht had. Nog maar twee dagen tot Bonfire Night; de stapels hout en weggegooide meubels op de dorpspleinen zouden nu doorweekt raken.

Het huis van de Riddles stond op de monumentenlijst en heette de Old Mill, omdat het oorspronkelijk een molen was geweest die daar door cisterciënzer monniken van het naburige klooster was neergezet. Het kalkstenen gebouw met zijn dak van leistenen stond naast de molenvliet die door de tuin omlaagde. De oude stenen schuur aan de andere kant van het huis was omgebouwd tot garage.

Toen Banks over de korte, met grind bedekte oprit was gereden en voor het huis afremde, zag hij dat er achter twee ramen op de begane grond licht brandde, maar dat de rest van het huis in duister was gehuld. Hij kreeg nauwelijks de kans om aan te kloppen, want de deur werd met een ruk opengetrokken en hij werd een schemerige gang in geloodst, waar Riddle zonder verdere plichtplegingen zijn jas aannam en hem voorging naar een woonkamer die groter was dan Banks' hele cottage. Het was een en al houten balken en witgeverfde muren wat de klok sloeg, getooid met blinkend gepoetste jachthoorns en de onvermijdelijke paardrijparaferalia. Boven de haard, waarin een vuur brandde, hing een spiegel in een vergulde lijst en in een erker met smalle, hoge ramen stond een babyvleugel.

Het was typisch het soort huis dat Banks zou hebben verwacht bij iemand die een ton of meer per jaar verdiende, maar ondanks de rustieke aankleding en de warmte die het vuur de ruimte in joeg, was het een merkwaardig kille, sombere en onpersoonlijke kamer. Op het glazen blad van de lage salontafel lagen geen tijdschriften of kranten verspreid en bij de piano zag hij geen slordige stapels bladmuziek; het houtwerk glom alsof het slechts enkele ogenblikken ge-

leden met was was ingewreven en alles was keurig netjes, schoon en geordend. Wat ook precies was wat Banks van Riddle zou hebben verwacht, nu hij erover nadacht. Het effect werd nog versterkt door de stilte, die slechts af en toe werd verbroken door de wind die buiten om het huis gierde en de regen die tegen de ramen tikte.

Er kwam een vrouw de kamer binnengelopen.

‘Mijn vrouw, Rosalind,’ zei Riddle.

Banks schudde Rosalinds hand. Deze was zacht, maar ze had een ferme greep. Als dit dan toch een avond vol verrassingen zou worden, dan was Rosalind Riddle de tweede.

Banks had de vrouw van de hoofdcommissaris nog nooit eerder ontmoet en wist alleen dat ze werkte bij een advocatenkantoor in Eastvale dat gespecialiseerd was in eigendoms- en overdrachtsrecht van onroerend goed; als hij al ooit in het voorbijgaan over haar had nagedacht, dan had hij waarschijnlijk een kloeke, robuuste en nietszeggende vrouw voor zich gezien. Hij wist niet waarom, maar dat was nu eenmaal het beeld dat hij voor ogen had gehad.

De vrouw die voor hem stond was echter elegant en lang, met het slanke figuur en de lange, fraai gevormde benen van een model. Ze was onopvallend gekleed in een grijze rok en een witte zijden blouse, waarvan de bovenste twee knopen openstonden en een V-vormig stukje huid bloot lieten dat net zo bleek was als haar gezicht. Ze had kort blond haar van het type duur, warrig kapsel met coupe soleil, een hoog voorhoofd, geprononceerde jukbeenderen en donkerblauwe ogen. Haar lippen waren voller dan je zou hebben verwacht in een gezicht als het hare en haar lippenstift benadrukte die volheid nog eens, waardoor het net leek of ze pruilde.

Haar gezichtsuitdrukking gaf niets prijs, maar Banks maakte uit haar houterige lichaamstaal op dat ze van streek was. Ze zette haar drankje op de tafel, ging op de met fluweel beklede bank zitten, sloeg haar benen over elkaar en boog zich over haar in haar schoot ineengestremelde handen naar voren. Ze deed Banks denken aan de elegante, afstandelijke blondines die Alfred Hitchcock in zoveel van zijn films had laten opdraven.

Riddle, die nog altijd in uniform was, vroeg Banks om te gaan zitten. De lange, stevig gebouwde man, met nog altijd een goede conditie, nam tegenover hem plaats in een leunstoel, trok de scherpe vouw in zijn broekspijp recht en leunde stijfjes achterover. Hij was zo kaal als een biljartbal, maar boven zijn kille, ernstige bruine ogen fronsten zich twee zware donkere wenkbrauwen.

Banks had het gevoel dat ze geen van beiden goed wisten wat ze moesten zeggen nu hij er eenmaal was. De spanning was om te snijden; er was iets ergs gebeurd, iets wat gevoelig lag en erg pijnlijk was. Banks had behoefte aan een sigaret, maar dat kon absoluut niet. Hij wist dat Riddle een bloedhekel had aan rook en er hing een soort zoete, lavendelachtige geur in de kamer,

die beslist nooit door sigaretten was bezoedeld. De stilte strekte zich tussen hen uit. Hij voelde zich een beetje als Philip Marlowe aan het begin van een zaak. Misschien zou hij hun zijn tarieven moeten meedelen en zo het ijs breken, dacht hij, maar voordat hij iets luchtigs te berde kon brengen, nam Riddle het woord.

‘Banks... ik... eh... ik besef dat we in het verleden een paar keer een meningsverschil hebben gehad, en ik ben ervan overtuigd dat dit verzoek voor jou net zo’n grote verrassing is als voor mij, maar ik heb je hulp nodig.’

Dat we in het verleden een paar keer een meningsverschil hebben gehad? Dat was wel heel zacht uitgedrukt. ‘Ga verder,’ zei hij. ‘Ik luister.’

Riddle schoof wat heen en weer op zijn stoel en trok nerveus aan de vouwen in zijn broek. Zijn vrouw stak haar hand uit en pakte haar drankje. De vochtige kring die op het glazen tafelblad achterbleef, was het enige wat de steriele perfectie in de kamer verstoorde.

‘Het is een persoonlijke aangelegenheid,’ vervolgde Riddle. ‘Heel persoonlijk. En officieus. Voordat we hiermee verdergaan, wil ik zeker weten dat wat ik je te zeggen heb binnen deze vier muren blijft, Banks. Kun je dat beloven?’

Banks knikte.

‘Het spijt me,’ zei Rosalind, en ze stond op. ‘U zult me wel een verschrikkelijk slechte gastvrouw vinden. U komt helemaal hiernaartoe en ik heb u niet eens iets te drinken aangeboden. Wilt u misschien iets gebruiken, meneer Banks? Een glas whisky misschien?’

‘Hij is met de auto,’ zei Riddle.

‘Eentje kan toch geen kwaad?’

Banks stak zijn hand op. ‘Nee, dank u wel,’ zei hij. Hij zou best een kop thee willen hebben, maar nog liever wilde hij dat dit achter de rug was en hij weer naar huis kon. Als hij het een tijdje zonder sigaret kon stellen, kon hij ook wel even zonder een drankje. Hij wilde maar dat een van hen ter zake kwam.

‘Het betreft onze dochter,’ begon Rosalind Riddle, en ze wreef haar handen, die op haar schoot lagen zenuwachtig over elkaar. ‘Ze is uit huis gegaan toen ze zestien was.’

‘Ze is weggelopen, Ros,’ zei Riddle, en zijn stem klonk gespannen van kwaadheid. ‘Laten we onszelf alsjeblieft niet voor de gek houden over wat er werkelijk is gebeurd.’

‘Hoe lang geleden was dat?’ vroeg Banks.

Riddle was degene die antwoordde. ‘Zes maanden geleden.’

‘Het spijt me dat te horen,’ zei Banks, ‘maar ik begrijp niet goed wat...’

‘Aan het begin van de avond zat onze zoon Benjamin op de computer te spelen,’ vertelde Rosalind. ‘Hij stuitte toevallig op een paar foto’s van een of andere sekssite.’

Banks wist dat het maar al te gemakkelijk was om per ongeluk op een porno-

site terecht te komen. Bij sommige zoekmachines was het intypen van ‘Spice Girls’ al voldoende om bij ‘Spicy Girls’ aan te belanden.

‘Een paar van die foto’s...’ ging Rosalind verder. ‘Die waren van Emily, onze dochter. Benjamin is pas acht. Hij weet nog niet wat dat allemaal betekent. We hebben hem in bed gestopt en hem verteld dat hij er niets over mocht zeggen.’

‘U weet zeker dat het uw dochter was?’ vroeg Banks. ‘Met sommige van die foto’s kan heel goed geknoeid zijn, weet u. Hoofden en lichamen die aan elkaar worden geplakt.’

‘Ze was het echt,’ antwoordde Rosalind. ‘Neemt u dat maar van mij aan. Ze heeft een tamelijk opvallende moedervlek.’

‘Ik weet zeker dat dit een enorme schok moet zijn,’ zei Banks. ‘Ik leef met u mee, echt. Maar wat wilt u nu dat ik doe?’

‘Ik wil dat je haar vindt,’ zei Riddle.

‘Waarom hebt u zelf niet geprobeerd haar te vinden?’

Riddle keek zijn vrouw aan. De blik die ze wisselden sprak boekdelen: twist en wederzijdse beschuldigingen voerden de boventoon. ‘Dat heb ik wel gedaan,’ zei Riddle. ‘Maar ik had helemaal geen informatie tot mijn beschikking. Ik kon het niet via de officiële kanalen spelen. Er was immers geen misdaad begaan. Ze heeft het volste recht om te doen wat ze wil. En hoe minder mensen op de hoogte waren van het gebeurde, hoe beter.’

‘U maakt zich zorgen over uw reputatie?’

Riddles stem steeg een octaaf. ‘Ik weet heus wel wat jij denkt, Banks, maar dit soort dingen is wel degelijk belangrijk. Als je dat tot je had laten doordringen, zou je het zelf beslist verder hebben geschopt.’

‘Zijn ze ook belangrijker dan het welzijn van uw dochter?’

‘Dat we belang hechten aan een goede reputatie houdt niet in dat mijn man en ik ons minder bekommeren om onze dochter, meneer Banks,’ zei Rosalind. ‘Als haar moeder neem ik aanstoot aan die insinuatie.’

‘Dan bied ik u mijn verontschuldigingen aan.’

Riddle nam het woord weer. ‘Luister, Banks, ik bedoelde dat ik tot vanavond dacht dat er geen enkele reden was om me zorgen over haar te maken; Emily is een intelligent, vindingrijk meisje, hoewel misschien ook iets te eigengereid en opstandig. Nu vrees ik echter dat er wel degelijk aanleiding is om bezorgd te zijn. En dit draait heus niet alleen om mijn ambitie en reputatie, ook al denk jij van wel.’

‘Waarom probeert u dan niet zelf om haar te vinden?’

‘Wees nu eens reëel, Banks. Om te beginnen kan ik er niet zomaar tussenuit om een privé-onderzoek te doen.’

‘En ik wel?’

‘Jij staat niet zo in de publieke belangstelling als ik. Mensen zouden me ge-

makkelijk kunnen herkennen. Ik kan je hier rugdekking geven, als je je daar soms zorgen over maakt. Ik ben tenslotte hoofdcommissaris. En ik vergoed natuurlijk ook alle kosten, zolang ze redelijk zijn. Ik verwacht echt niet van je dat je dit uit eigen zak betaalt. Maar je staat er alleen voor. Je kunt niet gebruikmaken van officiële politiekkanalen of iets dergelijks. Ik wil dit strikt privé houden. Het is iets wat alleen ons gezin aangaat.'

'U bedoelt dat uw carrière belangrijk is en de mijne er niet toe doet?'

'Je zou eens moeten proberen om het ook vanuit een andere hoek te bekijken. Het is heus niet zo dat jij er niets aan overhoudt.'

'O, nee?'

'Zie het eens zo: als je slaagt, ben ik je mijn dankbaarheid verschuldigd. Wat je verder ook van mij vindt, ik ben een man van eer, een man die woord houdt, en ik beloof je dat het je carrière in Eastvale alleen maar ten goede kan komen als je doet wat ik je vraag, ongeacht wat er verder ook gebeurt.'

'En wat is de tweede reden?'

Riddle slaakte een zucht. 'Ik ben bang dat ze ervandoor gaat als ze erachter komt dat ik degene ben die naar haar op zoek is. Ze geeft mij de schuld van al haar problemen. Dat heeft ze in de maanden voordat ze vertrok duidelijk laten merken. Ik wil dat je uiterst discreet te werk gaat, Banks. Probeer haar te benaderen voordat ze doorkrijgt dat iemand haar zoekt. Ik verlang niet van je dat je haar ontvoert of iets dergelijks. Vind haar, praat met haar, overtuig jezelf ervan dat ze het goed maakt en vertel haar dat we haar graag weer eens zouden zien en alles met haar willen bespreken.'

'Moet ik haar ook overhalen om niet langer te poseren voor sekssites op internet?'

Riddle verbleekte. 'Als dat kan.'

'Hebt u enig idee waar ze naartoe is gegaan? Heeft ze nog iets van zich laten horen?'

'Een paar weken nadat ze is vertrokken, hebben we een ansichtkaart gekregen,' antwoordde Rosalind. 'Ze schreef dat het goed met haar ging en dat we ons geen zorgen over haar moesten maken. En dat we niet moeten proberen haar te zoeken.'

'Waar was de kaart afgestempeld?'

'Londen.'

'Dat is de enige keer geweest?'

'Ja, afgezien van een kaart voor Benjamins verjaardag.'

'Schreef ze verder nog iets op die ansichtkaart?'

'Alleen dat ze een baan had,' ging Rosalind verder. 'Zodat we niet bang hoefden te zijn dat ze op straat leefde of zoiets. Niet dat Emily ook maar een minuut op straat zou willen leven. Ze wil altijd van alle gemakken en luxe voorzien zijn.'

‘Ros!’

‘Het is toch zo? En jij...’

‘Was er een bepaalde reden waarom ze is weggegaan?’ onderbrak Banks haar.

‘Iets wat de directe aanleiding vormde voor haar vertrek? Een ruzie misschien?’

‘Niets bijzonders,’ zei Riddle. ‘Het was een opeenstapeling van dingen. Ze kwam gewoon niet terug naar huis vanuit school.’

‘Welke school?’

Rosalind antwoordde. ‘Een paar jaar geleden hebben we haar naar een dure meisjeskostschool met een uitstekende reputatie bij Warwick gestuurd. Na afloop van het laatste kwartaal, aan het begin van de zomer, is ze naar Londen gegaan in plaats van naar huis te komen.’

‘Alleen?’

‘Voorzover wij weten wel.’

‘Kwam ze normaal gesproken tijdens de vakanties altijd naar huis?’

‘Ja.’

‘Waarom die keer dan niet? Hadden jullie problemen met haar?’

Riddle pakte de draad weer op. ‘Toen ze de laatste keer thuis was, tijdens de voorjaarsvakantie, hadden we de gebruikelijke meningsverschillen over tot diep in de nacht wegblijven, in pubs drinken, met de verkeerde mensen omgaan – dat soort zaken. Niets bijzonders. Ze is een heel intelligent kind. Ze deed het goed op school, haalde prima cijfers, maar ze verveelde zich. Het leek haar allemaal veel te gemakkelijk af te gaan. Met name de talen. Ze is verbaal erg sterk. We wilden natuurlijk dat ze daar zou blijven, haar diploma zou behalen en naar de universiteit zou gaan, maar dat wilde zij niet. Ze wilde op zichzelf gaan wonen. We hebben haar alles gegeven, Banks. Ze had een eigen paard, pianoles, reisjes naar Amerika met school, skivakanties in Oostenrijk, een uitstekende opleiding. We waren heel trots op Emily. We hebben haar alles gegeven wat ze wilde hebben.’

Behalve dan misschien datgene wat ze het hardst nodig had, dacht Banks: een vader. Om zoals Riddle al op je vijfenveertigste de duizelingwekkend hoge positie van hoofdcommissaris te bereiken, moest je heel gedreven, meedogenloos en ambitieus zijn. Daarnaast moest je er geen bezwaar tegen hebben om vaak te verhuizen, wat een verwoestend effect kan hebben op jonge kinderen, die er soms moeite mee hebben om vriendjes te maken. Voeg daar dan nog eens aan toe de uren die de baan van je eist en alle speciale cursussen die je moet volgen, en de kans was groot dat Riddle tussen de bedrijven door nauwelijks voet in eigen huis had kunnen zetten.

Niet dat Banks in moreel opzicht hoog van de toren kon blazen waar het de opvoeding van kinderen betrof, moest hij zichzelf bekennen. Om de rang van inspecteur te bereiken was hij als vaderfiguur vaker afwezig geweest dan goed was voor Brian en Tracy. Nu waren ze allebei over het geheel genomen keurig

opgegroeid, maar hij beseftte dat dat eerder een kwestie van geluk was geweest dan van goed ouderschap van zijn kant. Een heel groot deel van die taak was op Sandra neergekomen, en zij had hem lang niet altijd opgezadeld met de problemen van de kinderen. Banks had zijn gezin weliswaar niet zo nadrukkelijk opgeofferd aan zijn ambitie, zoals Riddle vermoedelijk wel had gedaan, maar hij had beslist heel veel dingen wél opgeofferd om een goede politiemans te kunnen zijn.

‘Zijn er hier in de omgeving nog vrienden van haar die ze misschien in vertrouwen heeft genomen?’ vroeg hij. ‘Iemand die nog contact met haar heeft?’ Rosalind schudde haar hoofd. ‘Dat denk ik niet,’ zei ze. ‘Emily is erg... onafhankelijk. Ze had heel veel vrienden, maar er was volgens mij niemand met wie ze echt intiem was. Dat kwam doordat we zo vaak zijn verhuisd. Wanneer ze verder trekt, verbrandt ze al haar schepen achter zich. En ze heeft niet echt veel tijd in de omgeving doorgebracht.’

‘U zei net dat ze met de “verkeerde mensen” omging. Had ze een vriendje?’
‘Nee – niets serieus in elk geval.’

‘Zijn naam zou me toch op weg kunnen helpen.’

Rosalind wierp een blik op haar man, die zei: ‘Banks, ik heb je net verteld dat ik niet wil dat dit officieel bekend wordt. Als je hier in de omgeving Emily’s ex-vriendjes gaat opzoeken en vragen stelt, hoe lang denk je dan dat dit gebeuren geheim kan blijven? Ik heb je al verteld dat ze is weggevloden en naar Londen is gegaan. Dat is de enige plek waar je haar zult kunnen vinden.’

Banks zuchtte. Het zag er naar uit dat hij dit onderzoek met de nodige beperkingen zou moeten uitvoeren. ‘Kent ze iemand in Londen?’ vroeg hij. ‘Iemand aan wie ze hulp kan hebben gevraagd?’

Riddle schudde zijn hoofd. ‘Het is jaren geleden dat ik bij de Met werkte. Ze was nog heel klein toen we daarvandaan vertrokken.’

‘Ik begrijp dat dit moeilijk voor u moet zijn,’ zei Banks, ‘maar zou ik die website even mogen zien?’

‘Ros?’

Rosalind Riddle wierp haar man een nijdige blik toe en zei: ‘Loopt u maar even mee.’

Banks liep onder een balk door die zo laag hing dat hij zich moest bukken om haar te kunnen volgen naar een studeerkamer waarvan de muren schuilgingen achter overvolle boekenkasten. Op een bureau bij het raam stond een oranje iMac. De wind ranselde de ruiten achter de dikke gordijnen en af en toe klonk het alsof iemand een emmer water tegen de ramen gooide. Rosalind ging zitten, maar voordat ze de toetsen aanraakte of op de muis klikte, draaide ze zich met haar stoel om en keek ze Banks aan. De uitdrukking op haar gezicht was ondoorgrondelijk.

‘U bent het, geloof ik, niet eens met onze levenswijze,’ zei ze.

‘Uw levenswijze?’

‘Ons soort mensen. Mensen die... nu ja, die rijk, succesvol en ambitieus zijn.’

‘Ik kan eigenlijk niet zeggen dat ik daar erg veel aandacht aan besteed.’

‘O, maar dat doet u juist wel. U wilt het alleen niet toegeven.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘U bent jaloers. U gedraagt zich zo ongemanierd omdat u het ons kwalijk neemt. U denkt zeker dat u beter bent dan wij, zuiverder mischien, is het niet zo?’

‘Mevrouw Riddle,’ zei Banks met een diepe zucht, ‘ik heb geen behoefte aan dit soort flauwekul. Ik ben hier vanavond helemaal naartoe komen rijden door dat noodweer, terwijl ik veel liever thuis was gebleven met een goed boek en mijn muziek. Dus als we dit echt willen doorzetten, kunnen we dan misschien gewoon verdergaan, of zal ik maar naar huis gaan en in bed kruipen?’

Ze nam hem koeltjes op. ‘Dat was blijkbaar tegen het zere been, hè?’

‘Mevrouw Riddle, wat wilt u nu precies van me?’

‘Hij denkt erover om de politiek in te gaan.’

‘Zoiets had ik al gehoord.’

‘Als er ook maar iets uitlekt wat op een familieschandaal duidt, zou dat alles bederven waarvoor we al die jaren zo hard hebben gewerkt.’

‘Ik denk inderdaad dat dat heel goed mogelijk is. Het zou veel beter zijn om eerst de positie in de wacht te slepen en dan pas met het schandaal naar buiten te komen.’

‘Dat is erg cynisch.’

‘Maar waar. Lees de kranten maar.’

‘Hij beweert dat u nogal eens de neiging hebt om opschudding te veroorzaken.’

‘Ik wil graag altijd de waarheid boven tafel krijgen. Soms houdt dat in dat ik her en der wat heilige huisjes omverschop. Hoe duurder het huisje, hoe meer opschudding het blijkbaar veroorzaakt wanneer het omvalt.’

Rosalind glimlachte. ‘Ik zou graag willen dat iedereen het zich kon veroorloven zich zo verheven op te stellen. Voor deze opdracht is uiterste discretie vereist.’

‘Daar zal ik zeker rekening mee houden. Als ik tenminste besluit om hem te accepteren.’ Banks hield haar blik gevangen tot ze met haar ogen knipperde en haar stoel zo draaide dat ze weer naar het scherm keek.

‘Dat wilde ik graag even duidelijk maken voordat u naar naaktfoto’s van mijn dochter mag kijken,’ zei ze zonder hem aan te kijken.

Toen ze vervolgens met het toetsenbord en de muis aan de slag ging, keek hij over haar schouder mee. Na een tijdje verscheen er een zwart scherm met een reeks foto’s ter grootte van een vingernagel. Rosalind klikte een ervan aan en er werd een nieuw scherm opgestart, deze keer met vijf nieuwe, even minuscule beelden. Boven aan het scherm stond vermeld dat het model Louisa Gamine

heette en dat ze een achttienjarige biologiestudente was. Toen Banks de foto's had gezien zou hij het zo hebben geloofd.

'Waarom Louisa Gamine?' vroeg hij.

'Ik heb geen idee. Louisa is haar tweede naam. Of eigenlijk Louise. Emily Louise Riddle. Ik neem aan dat ze Louisa exotischer vindt klinken. Misschien heeft ze bedacht dat ze een nieuwe identiteit nodig had toen ze wegliep?'

Daar kon Banks wel in komen. Toen hij jonger was, had hij het altijd betreurd dat zijn ouders hem geen tweede naam hadden gegeven. Zozeer zelfs dat hij er een voor zichzelf had verzonnen: Davy, naar Davy Crockett, een van zijn helden in die tijd. Dat had een paar maanden geduurd, en toen had hij eindelijk zijn eigen naam geaccepteerd: Alan.

Rosalind klikte een van de beelden aan en dit begon het hele scherm op te vullen, van boven naar onderen. Banks zag voor zijn ogen een door een amateur in een slechtverlichte kamer gemaakte foto verschijnen van een knap jong meisje dat naakt en met over elkaar geslagen benen op een lichtblauw dekbed zat. De glimlach op haar gezicht deed wat geforceerd aan en haar ogen leken niet echt gefocust.

De gelijkenis tussen Louisa en haar moeder was verbazingwekkend. Ze hadden dezelfde langbenige gratie, dezelfde bleke, bijna doorschijnende huid, dezelfde volle mond. Afgezien van hun leeftijd was het enige echte verschil dat Louisa's blonde haren tot over haar schouders vielen. Voor de rest had Banks het idee dat hij evengoed een foto van Rosalind voor zich had kunnen hebben van een jaar of vijfentwintig geleden, en hij geneerde zich. Hij merkte een vlek op in de vorm van een traan aan de binnenkant van Louisa's linkerdijs: de moedervlek. Ook had ze een of andere ring door haar navel en daaronder iets wat eruitzag als een zwarte tatoeage van een spin. Het deed Banks denken aan de tatoeage van Annie Cabbot: een roos boven haar linkerborst, die hij alweer een flinke tijd geleden voor het laatst had gezien en waarschijnlijk ook nooit meer zou zien, vooral niet als hij erin slaagde zich te verzoenen met Sandra.

De andere foto's waren min of meer hetzelfde, allemaal op dezelfde plek genomen, met dezelfde slechte verlichting. Alleen de poses varieerden. Haar nieuwe achternaam was heel toepasselijk, vond Banks, want ze had beslist iets van een wildebras over zich, een jong meisje met een ondeugende charme. Er zat hem nog iets anders dwars aan de achternaam die ze had gekozen, maar hij kon er niet onmiddellijk opkomen. Als hij het in zijn achterhoofd hield, zou het hem te zijner tijd wel te binnen schieten. Dat gebeurde altijd bij dat soort dingen.

Banks bestudeerde de foto's aandachtig en was zich goed bewust van het zachte parfum van Rosalind toen hij zich over haar schouder boog. Hij kon een paar details van de kamer ontwaren: de hoek van een poster met een popzanger, een rij boeken, maar alles was te wazig om er echt iets aan te hebben.

‘Genoeg gezien?’ vroeg Rosalind, en ze keerde haar gezicht naar hem toe, een hint dat hij misschien te lang had staan staren, er te veel van genoot.

‘Het ziet ernaar uit dat ze weet wat ze doet,’ zei Banks.

Rosalind zweeg even, maar zei toen: ‘Emily is sinds haar veertiende seksueel actief. Voorzover wij weten tenminste. Ze was dertien toen ze... onhandelbaar begon te worden, dus het kan ook eerder zijn geweest. Dat is tevens een van de redenen waarom we haar naar een kostschool hebben gestuurd.’

‘Dat is niet ongebruikelijk,’ zei Banks, maar hij dacht ongerust aan Tracy. Hij wist zeker dat zij op die leeftijd nog niet seksueel actief was geweest, maar het was niet iets waar hij haar zomaar naar kon vragen. Nu hij erover nadacht, wist hij niet eens of ze momenteel wel seksueel actief was, en hij wilde het eigenlijk ook niet weten. Tracy was negentien, een paar jaar ouder dus dan Emily, maar ze was nog altijd Banks’ kleine meid. ‘Denkt u dat de school heeft geholpen?’ vroeg hij.

‘Blijkbaar niet. Ze is immers niet teruggekomen.’

‘Hebt u met de directrice gesproken, of met haar klasgenootjes?’

‘Nee. Jerry is veel te bang dat er iets uitlekt.’

‘Natuurlijk. Print die maar uit.’ Banks wees op een foto waarop Louisa, gekleed in slechts een rood T-shirt, met een lege blik vanaf de rand van het bed in de camera staarde. ‘Hoofd en schouders is voldoende. We kunnen de onderste helft eraf knippen.’

Rosalind keek hem over haar schouder aan en hij meende iets van dankbaarheid op haar gezicht te lezen. Ze deed in elk geval minder vijandig tegen hem.

‘Dus u doet het?’ vroeg ze. ‘U gaat proberen Emily te vinden?’

‘Ik ga het proberen.’

‘U hoeft er niet voor te zorgen dat ze naar huis komt. Dat zal ze toch weigeren. Dat geef ik u op een briefje.’

‘Het klinkt niet alsof u dat zelf wel wilt.’

Rosalind fronste haar wenkbrauwen en zei toen: ‘Misschien hebt u wel gelijk. Ik heb Jerry voorgesteld om haar maar gewoon haar gang te laten gaan. Ze is oud genoeg, en ze is beslist ook slim genoeg om voor zichzelf te zorgen. En ze is lastig. Ik weet dat ze mijn dochter is en ik wil niet de indruk wekken dat het me niets doet, maar... Nu ja, u hebt zelf gezien wat er in zes maanden allemaal al is gebeurd. Die tatoeage, die foto’s... Ze houdt geen enkele rekening met anderen. Ik zie al voor me wat een chaos ons leven hier zou zijn als we ook nog met al haar problemen worden opgezadeld.’

‘Ook nog?’

‘Laat maar zitten. Het doet er niet toe.’

‘Kunt u verder nog iets bedenken wat ik moet weten?’

‘Ik begrijp niet goed wat u bedoelt.’

‘Iets wat u me nog niet hebt verteld.’

‘Nee. Waarom zou er nog iets zijn?’

Maar er was wel degelijk nog iets anders; dat zag Banks aan de manier waarop Rosalind haar blik van hem afwendde toen ze dit zei. Misschien waren er familieproblemen die zij noch haar man wilde bespreken. En misschien hadden ze daarin ook wel gelijk. Wellicht kon hij deze keer zijn nieuwsgierigheid eens beteugelen en geen doos van Pandora openrukken, zoals hij gewoonlijk deed. Ga dat meisje nou maar zoeken, hield hij zichzelf voor; kijk of ze geen gevaar loopt en laat de rest rusten. Lieve hemel, verzeild raken in het verstoorde gezinsleven van de Riddles was wel het laatste wat hij wilde.

Hij pende zo veel mogelijk informatie over van de website, die werd beheerd door een organisatie die GlamourPuss Ltd. heette en in Soho was gevestigd. Het moest niet al te moeilijk zijn om hen op te sporen, dacht hij, en zij zouden hem op het spoor van Emily moeten kunnen zetten, of Louisa, zoals ze blijkbaar liever werd genoemd. Hij hoopte alleen dat ze niet tippelde, zoals zoveel andere tieners deden die op pornowebsites verschenen. Het klonk niet alsof ze het type was dat in de prostitutie zou gaan voor het geld, maar wel alsof ze bereid was om alles te proberen voor de kick. Daarover zou hij zich pas het hoofd breken als en wanneer hij daarmee te maken kreeg.

Rosalind printte de foto uit, haalde een schaar uit de bureaulade en knipte hem onder de navelpiercing af, waarna ze hem aan Banks overhandigde. Banks liep achter haar aan terug naar de woonkamer, waar Riddle in het luchtledige zat te staren. ‘Klaar?’ vroeg hij.

Banks knikte. Hij nam niet de moeite om nog te gaan zitten. ‘Vertelt u me eens,’ zei hij. ‘Waarom ik? U weet donders goed hoe de zaken er tussen ons voor staan.’

Riddle leek enigszins terug te deinzen, en ook Banks werd verrast door het venijn in zijn eigen stem. Riddle antwoordde niet meteen, maar keek hem toen recht aan. ‘Twee redenen,’ zei hij. ‘Om te beginnen ben je de beste agent in het graafschap. Ik zeg niet dat ik je werkwijze of houding goedkeur, maar je boekt wel resultaten. En bij een ongewone zaak als deze... Tja, laten we het er maar op houden dat sommige van jouw unconventionalele eigenschappen hierbij voor de verandering wel eens goed van pas zouden kunnen komen.’

Lof toegezwaaid krijgen door Jimmy Riddle, hoe karig ook, was ook een geheel nieuwe ervaring voor Banks. ‘En de tweede reden?’ vroeg hij.

‘Je hebt zelf toch ook een dochter van ongeveer die leeftijd? Tracy. Klopt dat?’ ‘Ja.’

Riddle hield zijn handen met gespreide vingers en de handpalm naar boven gekeerd voor zich op. ‘Dan snap je wel wat ik bedoel. Ik denk dat jij je enigszins kunt voorstellen hoe ik me voel.’

En tot zijn grote verbazing kon Banks dat inderdaad. ‘Ik kan pas volgende week beginnen,’ zei hij.

Riddle boog zich voorover. ‘Je hebt momenteel geen dringende werkzaamheden.’

‘Ik was van plan een weekend weg te gaan met Tracy. Naar Parijs.’

‘Ik zou heel graag willen dat je onmiddellijk begint. Morgen al. Morgenochtend. Ik moet het weten.’

Er lag een wanhopige klank in Riddles stem, die Banks nog niet eerder bij hem had gehoord.

‘Waarom is het zo dringend?’

Riddle staarde in de enorme open haard, alsof hij zijn woorden tot de vlammen richtte. ‘Ik ben bang, Banks. Ze is zo jong en kwetsbaar. Ik wil haar terug. Op zijn minst moet ik weten hoe het met haar gaat en wat ze doet. Stel je eens voor hoe jij je zou voelen als het jou overkwam. Stel je eens voor wat jij zou doen als het jouw dochter was die in moeilijkheden zat.’

Verdomme, dacht Banks, die zijn weekendje in Parijs met Tracy in rook zag opgaan. Dochters – wat moest je er eigenlijk mee? Ze leverden alleen maar problemen op. Riddle had echter een gevoelige snaar geraakt. Nu kon hij zich met geen mogelijkheid meer drukken en het verzoek afwijzen; Banks beseftte dat hij nu wel naar Londen móést gaan om Emily Louise Riddle te zoeken.

‘Hé, pap! Dat meen je toch niet? Je maakt me midden in de nacht wakker om me te vertellen dat we niet naar Parijs kunnen?’

‘Het spijt me, liefje. We zullen het even een tijdje moeten uitstellen.’

‘Ik kan mijn oren bijna niet geloven. Ik kijk al ik weet niet hoe lang naar dit weekendje uit.’

‘Ik ook, lieverd. Ik weet niet wat ik verder moet zeggen.’

‘En je wilt me niet vertellen waarom?’

‘Dat kan ik niet. Ik heb het beloofd.’

‘Je hebt mij een weekendje in Parijs beloofd. Die belofte heb je anders ook heel gemakkelijk gebroken.’

Die zat. ‘Ik weet het. Het spijt me.’

‘Geloof je soms niet dat ik mijn mond kan houden?’

‘Natuurlijk wel. Dat is het niet.’

‘Wat is het dan wel?’

‘Ik kan het je gewoon nog niet vertellen. Dat is alles. Volgende week mischien, als alles goed gaat.’

‘O, laat ook maar zitten.’ Tracy verviel even in een voor haar typerend, nukkig stilzwijgen, precies zoals haar moeder ook altijd had gedaan, maar zei ten slotte: ‘Het is toch niet gevaarlijk, hè?’

‘Natuurlijk niet. Het is een privé-aangelegenheid. Ik help een...’ Banks had bijna ‘vriend’ gezegd, maar wist het woord nog net op tijd in te slikken. ‘Ik help iemand. Iemand die in moeilijkheden verkeert. Geloof me, lieverd, als

je alle details kende, zou je begrijpen dat het het juiste is. Maar zodra dit allemaal achter de rug is, maak ik het goed. Dat beloof ik.'

'Ja, dat ken ik. Dat heb ik al eerder gehoord, heel vaak zelfs.'

'Maak het alsjeblieft niet moeilijker dan het al is, Tracy. Dit is voor mij ook niet gemakkelijk, hoor. Jij bent niet de enige die van slag is. Ik keek ook uit naar een paar dagen in Parijs.'

'Goed, goed, dat weet ik ook wel. Het spijt me. Maar wat doen we met de tickets? Het hotel?'

'Het hotel kan gemakkelijk worden geannuleerd. Ik zal vragen of ik de tickets kan laten wijzigen.'

'Heel veel succes ermee.' Ze zweeg even. 'Wacht eens even! Ik bedenk net iets.'

'Wat?'

'Oké, ik weet dat jij niet mee kunt, maar er is geen enkele reden waarom ik niet zou gaan, of wel?'

'Niet dat ik weet. Maar wil je echt in je eentje naar Parijs? En het is niet echt veilig, zeker niet voor een jonge vrouw alleen.'

Tracy lachte. 'Ik kan heus wel voor mezelf zorgen, pap. Ik ben al een grote meid, hoor.'

Ja, dacht Banks, een grote meid van pas negentien. 'Daar twijfel ik ook niet aan,' zei hij. 'Maar ik zou me wel zorgen maken.'

'Jij maakt je altijd zorgen. Dat kunnen vaders met dochters nu eenmaal erg goed: zich zorgen over hen maken. Trouwens, ik was niet per se van plan om alleen te gaan.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Ik durf te wedden dat Damon wel mee wil. Hij heeft morgen ook geen colleges. Ik zou het hem kunnen vragen.'

'Wacht eens even,' zei Banks. 'Damon? Wie is Damon in vredesnaam?'

'Mijn vriend. Ik wed dat hij een kans om een weekend met mij in Parijs door te brengen met beide handen aangrijpt.'

Dat durf ik ook wel te wedden, dacht Banks, en het werd hem zwaar te moede. Dit verliep helemaal niet zoals hij had verwacht. Hij had verwijten verwacht, ja; en ook woede, ja; maar dit...? 'Ik weet niet zeker of dat wel zo'n goed idee is,' sputterde hij zwakjes tegen.

'Natuurlijk wel. Dat weet je best. En we zouden ook geld besparen.'

'Hoezo?'

'Nou, je hoeft om te beginnen maar één van de hotelkamers te annuleren.'

'Tracy!'

Ze lachte. 'Ach, pap. Ouders kunnen zo dwaas doen. Als jongeren met elkaar naar bed willen, hoeven ze heus niet te wachten tot ze 's avonds in een vreemde stad zijn, hoor. Ze kunnen overdag zo in de studentenflat terecht.'

Banks slikte moeizaam iets weg. Nu had hij het antwoord op een vraag die hij

bewust niet had willen stellen. Wie A zegt, moet ook B zeggen. ‘Zijn Damon en jij... eh...?’

‘Maak je maar niet ongerust. Ik ben heel voorzichtig. Oké, het enige probleem is dat we de tickets vóór morgenochtend bij ons moeten zien te krijgen. Ik neem aan dat jij geen zin hebt om vanavond hiernaartoe te rijden?’

‘Nee, niet echt,’ zei Banks. Toen gaf hij toe. Ze had tenslotte gelijk: er was ondanks Damon geen enkele reden om haar weekend ook te verpesten, alleen omdat het zijne verpest was. ‘Maar ik moet morgen toch naar Londen, dus dan kan ik zover met jullie meereizen in de trein.’ En tegelijkertijd die Damon eens van dichtbij bekijken, voegde hij er in gedachten aan toe. ‘Dan geef ik je de tickets daar wel.’

‘Dat is fantastisch!’

Banks voelde zich terneergeslagen; nu ze met Damon op stap zou gaan in plaats van met hem, klonk Tracy opeens een stuk enthousiaster. Dat was natuurlijk wel logisch; ze was jong. ‘Dan zie ik je morgenochtend,’ zei hij. ‘Op het station. Dezelfde tijd als we al hadden afgesproken.’

‘Cool, pap. Hartstikke bedankt.’

Toen hij de hoorn had neergelegd, liet Banks zich in zijn leunstoel zakken en hij graaide naar zijn sigaretten. Hij moest naar Londen, dat leed geen enkele twijfel. Ten eerste had hij het beloofd en ten tweede was er iets wat Riddle niet wist: Tracy was zelf ooit bijna van huis weggelopen, rond haar dertiende verjaardag, en de gedachte aan wat er zou zijn gebeurd als ze had doorgezet achtervolgde hem nog steeds.

Het was vlak voordat ze van Londen naar Eastvale zouden verhuizen. Tracy was dagenlang van streek geweest omdat ze haar vriendinnen moest achterlaten, en op een avond waarop Banks toevallig net thuis was, had hij beneden iets gehoord. Toen hij op onderzoek was uitgegaan, had hij Tracy aangetroffen bij de voordeur met een koffer in haar hand. Uiteindelijk was hij er zonder dwang te gebruiken in geslaagd haar over te halen om te blijven, maar het was op het randje geweest. Tot de afspraken die ze hadden gemaakt, behoorde ook zijn belofte dat hij niets aan haar moeder zou vertellen, en dat had hij ook niet gedaan. Sandra had overal dwars doorheen geslapen. Wanneer hij aan die nacht terugdacht, kon hij zich een beetje voorstellen hoe de Riddles zich nu moesten voelen.

En toch, was dit nu zijn dank omdat hij zijn vijand een gunst bewees? Hij moest op jacht naar een weggelopen tiener, terwijl zijn eigen dochter een losbandig weekendje met haar vriendje in Parijs cadeau kreeg. Dat was toch eigenlijk niet eerlijk, vond hij klaaglijk bij zichzelf. Het enige antwoord dat hij kreeg, bestond uit het gejammer van de wind en het niet-aflatende gekabbel van het water dat door de Gratly Falls stroomde.

2

Nadat hij 's ochtends met Tracy en Damon naar Londen was gereisd, liep Banks op vrijdagmiddag in het schelle licht van het novemberzonnetje door Old Compton Street. Op een grommend 'Hoi' na had Damon vrijwel geen woord gezegd. De trein was bijna vol geweest en ze hadden niet met hun drieën bij elkaar kunnen zitten, tot kennelijke opluchting van Tracy en Damon. Banks had verderop in de coupé gezeten, naast een jonge zakenman met een fris geboend gezicht en te veel aftershave op, die FreeCell speelde op zijn laptop.

Het grootste deel van de reis had hij naar Lucinda Williams' *Car Wheels on a Gravel Road* geluisterd en in *The Big Sleep* gelezen, die hij had meegenomen in plaats van *Maigret en het lijk aan de kerkdeur* toen het tot hem was doorgedrongen dat hij echt niet naar Parijs zou gaan. Hij had een paar weken eerder de film met Bogart gezien en had daar zo van genoten dat hij het boek ook wilde lezen. Bovendien leek Raymond Chandler veel geschikter leesvoer tijdens het soort werk dat hij nu verrichtte: Banks, privé-detective.

Vlak voor King's Cross keerde hij in gedachten terug naar Tracy's vriendje. Banks had geen idee wat hij van Damon moest denken. De grommende begroeting was iets wat hij van alle vrienden van zijn dochter had leren accepteren, en hij zocht er dan ook niets achter, behalve dan misschien dat de knul zich slecht op zijn gemak voelde toen hij oog in oog kwam te staan met de vader van het meisje met wie hij naar bed ging. Alleen al de gedachte daaraan deed Banks' borstkas samentrekken, hoewel hij zichzelf voorhield dat hij niet van streek moest raken en zich er niet mee moest bemoeien. Het laatste wat hij wilde was zijn dochter van zich vervreemden, en zeker niet nu hij hoopte dat haar moeder en hij weer bij elkaar zouden komen. Bovendien zou het toch niets uitmaken. Tracy had nu een eigen leven en ze was niet dom. Hoopte hij. Hij had de jonge geliefden op King's Cross verlaten en was eerst naar het kleine hotel in Bloomsbury gegaan waar hij de vorige avond telefonisch een kamer had geboekt om in te checken. Het heette heel eenvoudig Hotel Fifty-Five, naar het straatnummer, en was het hotel waar hij het liefst verbleef wanneer hij in Londen was: rustig, discreet, op een uitstekende locatie en relatief goedkoop. Riddle mocht dan wel hebben gezegd dat hij alle onkosten zou vergoe-

den, maar Banks zou het gezicht van de hoofdcommissaris wel eens willen zien als hij een rekening van het Dorchester ontving.

De regenbui van die ochtend was tijdens de reis weggetrokken en het was een winderige, kille dag met de heldere, felblauwe lucht die alleen in november voorkomt. Misschien zouden de houtstapels voor Guy Fawkes Night dan toch nog op tijd droog zijn, dacht Banks, en hij trok de rits van zijn leren jack iets verder omhoog. Hij liet zijn attachékoffertje tegen zijn bovenbeen tikken op het ritme van een of ander hiphopnummer dat uit een seksshop galmde.

Voor Banks waren bepaalde gevoelens en herinneringen nog altijd sterk met Soho verbonden, waar hij vanuit het politiebureau aan Vine Street, dat aan het begin van de jaren zeventig was heropend, een tijdlang straatdienst had gehad en in patrouillewagens had rondgereden. De wijk was sinds die tijd beslist een stuk opgeknapt, maar Soho zou nooit echt een keurige wijk worden. Dat hoorde er nu eenmaal niet bij.

Hij had altijd met volle teugen genoten van de ietwat misdadige sfeer die hij opmerkte wanneer hij door Old Compton Street of Dean Street liep, waar de grens tussen oplichterij en een legitieme zakelijke transactie dun was. Hij herinnerde zich de kille zonsopgangen in Berwick Street Market, waar hij met een sigaret en een mok hete, zoete thee in zijn handen met Sam had staan praten, wiens oude bruine collie Apport gewoonlijk de hele dag onder de kraam had gezeten en met treurige ogen had toegekeken hoe de wereld aan hem voorbijgleed. Terwijl de andere kraamhouders hun waren uitstalden en fruit, aardewerk, messen en vorken, ondergoed en sokken, horloges, eiersnijders en allerhande andere spullen op hun kraam rangschikten, had Sam Banks altijd in een ellenlange opsomming meegedeeld wat recent gejat was en wat niet. Waarschijnlijk was hij nu allang dood, net als Apport. Toen Banks net als agent begon, waren ze al vrij oud geweest.

Niet dat Soho geen duistere kant had gehad. Banks had er zijn eerste moordslachtoffer gevonden in een steegje aan Frith Street: een zeventienjarige prostituee die was neergestoken en verminkt, haar borsten afgesneden en een aantal van haar inwendige organen verwijderd. EERBETOON AAN JACK THE RIPPER hadden de krantenkoppen geschreeuwd. Banks had ter plekke moeten overgeven en hij had nog steeds nachtmerries over de lange minuten die hij kort voor zonsopgang alleen in een steegje vol afval in Soho had doorgebracht bij een opengereten lichaam. Zoals alle doden in zijn leven had ook zij uiteindelijk haar naam aan hem prijsgegeven: Dawn Wadley. Omdat Banks indertijd de laagste in rang was geweest, was hem de taak toebedeeld om haar ouders op de hoogte te brengen. Hij zou de verstikkende geur van urine, rottend vlees en ongewassen luiers die in de benauwde flat op de tiende verdieping van een torenflat in East End had gehangen nooit vergeten, en Dawns aan drugs

verslaafde mislukkeling van een moeder, die zich blijkbaar niets aantrok van het lot van de dochter van wie ze al jaren geleden haar handen had afgetrokken, evenmin. Voor haar was de moord op Dawn gewoon een van de vele wrede klappen geweest die het leven haar toebracht, alsof het louter en alleen was gebeurd om haar nog verder in de put te duwen.

Banks sloeg Wardour Street in. Net als de rest van de stad was ook Soho veranderd. De oude boek-en videowinkeltjes waren er weliswaar nog steeds, net als de Raymond Revue Bar, maar de goedkope seks was beslist op zijn retour. Daarvoor in de plaats was een jonger, veel homoseksuelen tellend publiek gekomen, dat hele gesprekken voerde via hun mobieltjes terwijl ze buiten op de terrasjes van chique cafeetjes aan hun cappuccino nipten. Jonge mannen met kaalgeschoren hoofden en oorbellen flirtten op de straathoeken met keurige jongens uit Palmer's Green of Sudbury Hill. Homobars waren overal als paddestoelen uit de grond geschoten en het was één groot feest.

Banks controleerde het adres van GlamourPuss Ltd., dat hij op de eerste plek had gevonden waar hij had gezocht: het telefoonboek. Soms was het echt zo gemakkelijk.

Vanbuiten zag het eruit als talloze andere bedrijven die in Soho waren gevestigd. Het gebouw was sjofel, de verf bladderde van de deuren, het linoleum in de krakende gangen was gebarsten en versleten, maar binnen, na de tweede set deuren, was het een en al hightech glamour en planten in potten wat de klok sloeg, en hij kon ruiken dat de muren pas geverfd waren.

'Kan ik u misschien helpen, meneer?'

Tot Banks' verrassing zat er achter de halve cirkel van zwart plexiglas die tot borsthoogte reikte een vrouwelijke receptionist. Op heuphoogte stond er in zwierige roze letters met een laagje glitter het logo op geschreven: GLAMOUR-PUSS LTD. EROTICA EN MEER! Banks had ergens het idee gehad dat vrouwen, of in elk geval vrouwen met een beetje gezond verstand, niets te maken zouden willen hebben met de pornowereld en deze in feite het liefst zouden laten verbieden als dat kon. Misschien was dit dan een vrouw met ongezond verstand? Of vormde zij juist het respectabele gezicht waarachter de porno zich hier schuilhield? In dat geval was dat respectabele gezicht een jaar of negentien, had het kort met henna gekleurd haar, een spookachtig bleke huid en een piercing door de linkerneusvleugel. Een naambordje op haar platte borst vermeldde: TAMARA – CLIENT INTERACTION OFFICER. Het ging Banks' bevattingsvermogen te boven. Kunnen we misschien even een-op-een interactief worden, Tamara?

'Ik zou graag degene spreken die hier de leiding heeft,' zei hij.

'Hebt u een afspraak, meneer?'

'Nee.'

'Wat is het doel van uw bezoek?'

Ze klonk nu net als iemand van de immigratiedienst, vond Banks, die nijdig werd. Vroeger zou hij waarschijnlijk aan haar piercing zijn gaan hangen en vervolgens naar binnen zijn gewandeld. En onder normale omstandigheden zou hij tegenwoordig precies hetzelfde hebben gedaan, maar hij moest nu in gedachten houden dat hij hier voor een privé-kwestie kwam; hij was hier niet officieel als agent. 'Laten we het maar een zakelijk voorstel noemen,' zei hij. 'Juist, ja. Gaat u daar maar even zitten, meneer. Ik zal kijken of meneer Aitcheson tijd heeft.' Ze gebaarde naar de oranje plastic stoelen achter hem. Op de salontafel ervoor lag een verzameling tijdschriften uitgesteld. Banks pakte er een paar op. Voornamelijk computerbladen. Geen *Playboy* of *Penthouse* te bekennen. Hij wierp een blik op Tamara, die aan de telefoon op gedempte toon een gesprek voerde. Ze glimlachte. 'Hij komt zo bij u, meneer.' Dacht ze soms dat hij op zoek was naar een baan of zoiets? Als wat?

Banks kreeg langzaam maar zeker het gevoel dat hij niet bij de receptie van een porno-imperium zat, maar in de wachtkamer van de tandarts, en die gedachte was bepaald niet rustgevend. Blijkbaar was er heel wat veranderd sinds de tijd waarin hij in Soho straatdienst had gehad in elk geval genoeg om hem het gevoel te geven dat hij een ouwe sok was, ook al was hij pas halverwege de veertig. Vroeger wist je tenminste waar je stond: mensen als GlamourPuss Ltd. deden de naam en aard van hun bedrijf eer aan, en voerden hun werkzaamheden uit vanuit morsige bedrijfjes in morsige kelders; ze runden geen websites op internet; ze hadden geen 'Client Interaction Officers'; en ze kwamen al helemaal niet uit hun duistere schuilplaats gekropen om onbekenden te woord te staan die vage zakelijke voorstellen wilde doen, zoals deze jongeman, die nota bene in een pak, met een brede glimlach en zijn hand voor zich uitgestoken op hem af kwam lopen.

'Aitcheson,' zei hij. 'Terry Aitcheson. En u bent?'

'Banks. Alan Banks.'

'Aangenaam kennis met u te maken, meneer Banks. Loopt u even mee? Dan gaan we in mijn kantoor zitten. Veel meer privacy dan hier.'

Banks liep achter hem aan langs Tamara, die wuifde en even haar neus optrok, een gebaar dat er erg pijnlijk uitzag. Ze liepen door een open werkruimte die vol stond met het allermodernste computermateriaal en gingen een kantoortje binnen dat uitkeek op Wardour Street. Op het bureau en aan de muren stond of hing niets wat erop duidde dat GlamourPuss Ltd. in pornografie handelde. Aitcheson ging zitten en sloeg nog steeds glimlachend beide handen achter zijn nek in elkaar. Van dichtbij zag hij er ouder uit dan Banks in eerste instantie had ingeschat: eind dertig misschien, kalend en met geelgekleurde voortanden die vrij lang en wolfachtig waren. Op de schouders van zijn pak lagen een paar schilfertjes roos. Het was eigenlijk niet eerlijk, bedacht Banks; dan wérd je al kaal en kreeg je nog roos op de koop toe ook. 'Goed, meneer

Banks,' zei Aitcheson, 'wat kan ik voor u doen? U had het over een zakelijk voorstel.'

Banks voelde zich nu iets meer op zijn gemak. Afgezien van het zalvende glimlachje en nette pak had hij al veel vaker te maken gehad met sukkels als Aitcheson, ook al was hun kantoor misschien niet zo mooi en deden zij geen enkele moeite een zelfvoldane façade van fatsoen rond zichzelf op te trekken. Hij nam de afgeknipte foto van Emily Riddle uit zijn attachékoffertje en legde deze zo op het bureau dat Aitcheson het beeld meteen goed kon zien, dus niet ondersteboven. 'Ik zou graag willen dat u me vertelt waar ik dit meisje kan vinden,' zei hij.

Aitcheson bestudeerde de foto aandachtig. Zijn glimlach verstarde even, maar keerde op volle sterkte terug toen hij de foto terug schoof naar Banks. 'Ik ben bang dat we dergelijke informatie over onze modellen niet kunnen vrijgeven, meneer. Voor hun eigen veiligheid, begrijpt u. Ik weet zeker dat u wel begrijpt dat we in een bedrijf als dit regelmatig... nu ja, tamelijk vreemde vogels over de vloer krijgen.'

'Dus ze is wel een van uw modellen?'

'Ik sprak in algemene zin, meneer. Zelfs als ze dat was, zou ik u niet de informatie kunnen geven waarnaar u op zoek bent.'

'Herkent u haar?'

'Nee.'

'En als ik u nu vertel dat deze foto afkomstig is van een website die door uw bedrijf wordt gerund?'

'We beheren diverse websites, meneer. Ze dienen als een belangrijk middel in de interactie met ons publiek.' Hij glimlachte. 'Als je in dit wereldje wilt overleven, moet je tegenwoordig echt op het web zijn.'

Interactie. Weer dat woord. Het leek bij GlamourPuss Ltd. wel een toverwoord te zijn. 'Maken escortbureaus ook deel uit van uw bedrijf?'

'Tot onze dochtermaatschappijen behoort inderdaad ook een escortbureau, ja, maar u kunt hier niet zomaar komen binnenwandelen met een foto van een meisje dat u van een van onze websites hebt gehaald en haar bestellen. Dan zou het erop neerkomen dat we als haar pooier fungeren.'

'En dat doet u niet?'

'Dat doen we niet.'

'Wat doet uw bedrijf dan wel precies?'

'Ik zou zo denken dat dat wel duidelijk was. Erotica in alle mogelijke vormen en gedaanten. Seksartikelen, video's, tijdschriften, erotische omhulsels en hulpverlening; verder ontwerpen en updaten we websites, cd-roms en reisarrangementen.'

'Erotische omhulsels en hulpverlening?'

Aitcheson glimlachte. 'Het is een variant op bondage. Mummificatie is de po-

pulairste vorm. Sommige mensen vergelijken het met een erotische meditatieve staat, een soort seksueel nirwana. Maar er zijn ook mensen die er simpelweg de voorkeur aan geven in plasticfolie te worden gewikkeld met de doorns van rozen in hun vlees gedrukt. Het is allemaal een kwestie van smaak.’

‘Dat zal dan wel,’ zei Banks, die zich nog steeds het hoofd brak over mumificatie. ‘En reisarrangementen? Wat voor reisarrangementen?’

Aitcheson schonk Banks een neerbuigend glimlachje. ‘Stel dat u homo bent en met gelijkgestemde zielen een cruise over de Nijl wilt maken; dan kunnen wij dat voor u regelen. Of een weekend in Amsterdam. Een sekstoer door Bangkok.’

‘Met kortingsbonnen voor bordelen? Vijftig pence korting op je volgende dildo? Dat soort dingen?’

Aitcheson maakte een beweging alsof hij wilde opstaan, en zijn glimlach verdween spoorlags. ‘Ik vrees dat ik momenteel verder geen tijd meer voor u heb, meneer.’

Banks stond op, boog zich over het bureau heen en duwde hem terug in zijn stoel. Deze reed een paar centimeter achteruit en klapte met een harde dreun tegen de muur, waardoor er een brokje stucwerk losliet.

‘Wacht eens even!’ zei Aitcheson.

Banks schudde zijn hoofd. ‘U begrijpt me niet helemaal. Die foto is afkomstig van uw website. Zelfs als u zich niet meer kunt herinneren of u hem daar zelf hebt geplaatst of niet, dan nog kunt u er wel achter komen wie dat wel heeft gedaan en waar hij vandaan komt.’

‘Waarom maakt u zich er trouwens zo druk om? Wacht eens even. Bent u soms van de politie?’

Banks zweeg even en wierp weer een blik op de foto. Een jongere versie van Rosalind Riddles gezicht, met een bleke huid, een pruilend mondje, hoge jukbeenderen en blauwe ogen, staarde hem vanonder haar pony met een soort spottende, uitnodigende seksualiteit aan. ‘Het is mijn dochter,’ zei hij. ‘Ik probeer haar te vinden.’

‘Tja, het spijt me, maar we zijn geen opsporingsbureau voor vermiste kindertjes. Er zijn organisaties die...’

‘Dat is heel jammer,’ onderbrak Banks hem. ‘Aangezien ze nog zo jong is en zo.’

‘Hoe bedoelt u?’

Banks tikte op de foto. ‘Ze kan onmogelijk ouder dan vijftien zijn geweest toen deze werd gemaakt.’

‘Hoor eens, ik ben niet verantwoordelijk voor...’

‘Ik denk dat u moet weten dat u dat volgens de wet juist wel bent. Geloof me, ik heb er het een en ander over gelezen.’ Banks boog zich voorover en leunde met zijn handen op het bureau. ‘Meneer Aitcheson,’ zei hij, ‘dit is mijn zake-

lijk voorstel. Het bestaat in feite uit twee delen, voor het geval één deel alleen u niet echt aanspreekt. Ik moet toegeven dat ik er niet van overtuigd ben dat de bemoeienis van politie en advocaten altijd tot een rechtvaardige afloop leidt. U wel? Ik bedoel, u zou de beschuldiging van verspreiding en publicatie van onzedelijke foto's van minderjarigen waarschijnlijk nog wel kunnen ontkrachten. Waarschijnlijk. Maar het zou een dure aangelegenheid kunnen worden. En ik geloof niet dat u het soort interactie dat dit met uw publiek zou opleveren echt zou waarderen. Kunt u me nog volgen? Kinderpornografie is zo'n beladen term, vindt u ook niet?

Aitchesons glimlach was nu volledig verdwenen. 'Bent u echt geen diender?' vroeg hij fluisterend. 'Of advocaat?'

'Ik? Ik ben slechts een eenvoudige arbeider.'

'Twee delen. U zei dat er twee delen waren.'

'Ach, ja,' zei Banks. 'Zoals ik al zei: ik ben slechts een eenvoudige arbeider, en ik zou zelf ook niet graag verwickeld raken in allerlei wettelijke procedures. Bovendien zou het slecht zijn voor de jonge Louisa om zo in de schijnwerpers te staan, wanneer ze moet getuigen in de rechtbank en zo. Gênant. Nu werk ik in de bouw ergens in het noorden van het land en mijn collega-bouwwerkers zijn over het algemeen een nogal conservatief, ja, zelfs preuts stelletje wanneer het op zoiets als dit aankomt. Niet dat ze er kwaad in zien om naar de tieten te kijken van de *Playboy*-centerfold of zo, dat zeker niet, maar echt, ik heb ze horen praten over kinderpornografie en ik zou ze niet graag tegenover me willen hebben en het doelwit zijn van bepaalde dingen die zij mensen die dat spul verspreiden zouden willen aandoen, als u begrijpt wat ik bedoel.'

'Is dit een dreigement?'

'Waarom niet? Welja, laten we het maar zo noemen: een dreigement. Ik vind het best. Goed, u vertelt mij nu wat ik wil weten en dan vertel ik de jongens op de bouw niets over GlamourPuss Ltd. en de mensen die misbruik maken van mijn jonge Louisa. Sommige van die kerels kennen haar trouwens al van toen ze nog een babytje was. Ze zijn heel beschermend. En de meesten van hen komen volgende week overigens hier om Leeds tegen Arsenal te zien spelen. Ik weet zeker dat ze met alle genoeg even wat tijd vrijmaken om bij uw kantoor aan te wippen en de boel hier een beetje te verbouwen. Wat zegt u ervan: is dat een goede deal of niet?'

Aitcheson slikte moeizaam en staarde naar Banks, die zijn blik beantwoordde. Ten slotte glimlachte hij weer, zij het wat zwakjes. 'Het is echt een dreigement, hè?'

'Ik dacht dat ik wel duidelijk genoeg was geweest. Hebben we een deal of niet?'

Aitcheson zwaaide afwerend met zijn arm. 'Goed, goed. Ik zal zien wat ik kan doen. Kunt u maandag terugkomen? We zijn in het weekend gesloten.'

‘Ik heb liever dat we het nu afhandelen.’

‘Het kan wel even duren.’

‘Dan wacht ik wel.’

Banks wachtte. Na ruim twintig minuten kwam Aitcheson met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht terug in zijn kantoor. ‘Het spijt me,’ zei hij, ‘maar de informatie waar het u om te doen is, hebben we helaas niet in ons bezit.’

‘Wat?’

‘We hebben die informatie gewoon niet. Het adres van dat model. Ze staat niet in onze administratie, maakt geen deel uit van onze... Ik bedoel, het was een fotosessie van een amateur-fotograaf. Ik meen me te herinneren dat ze het vriendinnetje van de fotograaf was. Hij deed in het verleden zo nu en dan wel eens iets voor ons, en blijkbaar heeft hij die foto’s toen bij wijze van een geintje gemaakt. Ik weet zeker dat hij niet op de hoogte was van de werkelijke leeftijd van het model. Ze ziet er veel ouder uit.’

‘Ze heeft er altijd ouder uitgezien dan ze in werkelijkheid was,’ zei Banks. ‘Daar zijn heel wat jongens door in de problemen gekomen. Tja, het is een opluchting om te horen dat ze niet in uw administratie voorkomt, maar ik denk niet dat we veel zijn opgeschoten. Misschien kunt u nog iets anders doen om dat goed te maken?’

Aitcheson zweeg even en zei toen: ‘Ik mag het eigenlijk niet, maar ik kan u de naam en het adres van de fotograaf geven. Hij heet Craig Newton. Zoals ik net al zei, heeft hij in het verleden zo nu en dan wel eens iets voor ons gedaan, en we hebben zijn gegevens nog steeds. We hebben nog niet zo heel lang geleden zelfs een adreswijziging van hem ontvangen.’

Banks knikte. ‘Het is beter dan niks.’ Aitcheson krabbelde een adres op een briefje. Het was in Stony Stratford, een forensenstadje. Banks stond op om te vertrekken. ‘Nog één ding,’ zei hij.

‘En dat is?’

‘Die foto’s van Louisa op jullie website. Allemaal verwijderen.’

Aitcheson kon een zelfvoldane glimlach niet onderdrukken. ‘Dat heb ik al gedaan,’ zei hij. ‘Terwijl u hier zat te wachten.’

Banks beantwoordde zijn glimlach en tikte met zijn wijsvinger tegen de zijkant van zijn neus. ‘Braaf zo,’ zei hij. ‘U leert snel.’

Toen Banks terug was in zijn hotel pakte hij de telefoon en deed hij wat hij, vanaf het moment waarop hij de dag ervoor had geweten dat hij naar Londen zou gaan, de hele tijd voor zich uit had geschoven. Niet omdat hij het niet wilde doen, maar omdat hij zenuwachtig was en niet zeker wist hoe het zou aflopen. En er stond veel op het spel.

Toen het toestel voor de vierde keer overging, nam ze op. Banks’ hart bonsde in zijn borst. ‘Sandra?’

‘Ja. Met wie spreek ik? Alan?’

‘Ja.’

‘Wat wil je? Ik heb nu een beetje haast. Ik stond net op het punt om te vertrekken.’

‘Ergens naartoe met Sean zeker?’

‘Het is nergens voor nodig om het zo te laten klinken. En als je het echt wilt weten: nee, helemaal niet. Sean is in Wales om de gevolgen van de overstroming te fotograferen.’

Dan hoop ik maar dat het overtollige water hem meesleurt, dacht Banks, maar hij beet op zijn tong. ‘Ik ben in de stad,’ zei hij toen. ‘In Londen. Ik vroeg me af of je morgenavond misschien tijd hebt om samen te gaan eten. Of anders om iets te drinken. Of om te lunchen, misschien.’

‘Waarom ben je hier? Werk?’

‘Zo zou je het wel kunnen zeggen. Nou, spreken we iets af?’

Hij kon Sandra aan de andere kant van de lijn bijna horen denken. Ten slotte zei ze: ‘Ja. Dat is goed. Toevallig kan ik. Sean komt pas zondag terug.’

‘Zullen we dan morgenavond samen uit eten gaan?’

‘Ja. Oké. Dat is een goed idee. We moeten samen een paar dingen bespreken.’ Ze noemde een restaurant aan Camden High Street, niet ver van de plek waar ze woonde. ‘Halfacht?’

‘Is acht uur ook goed, voor alle zekerheid?’

‘Acht uur, dan.’

‘Uitstekend. Dan zie ik je daar.’

‘Tot dan.’

Sandra hing op en Banks bleef aan het andere uiteinde van de verbroken verbinding achter met een hoorn die in zijn oor bromde. Ze had hem dan misschien niet bepaald met open armen verwelkomd, maar ze had hem evenmin de pas afgesneden. En wat nog belangrijker was: ze had ermee ingestemd om hem morgen te ontmoeten. En een etentje was beslist intiemer dan een lunch of een drankje aan het eind van de middag. Het was een goed teken.

Toen Banks aan het eind van de middag de trein vanuit Euston nam, was het al donker. De intercity van Virgin joeg zo snel door Hemel Hempstead dat hij het stationsbord amper kon lezen, waarna hij in de buurt van Berkhamsted plotseling langzamer ging rijden zonder dat daar, voorzover Banks kon zien, een aanwijsbare reden voor was, anders dan dat treinen dat nu eenmaal af en toe deden, omdat er bladeren op de rails lagen of een koe in een tunnel stond. Berkhamsted was de plek waar Graham Greene vandaan kwam, zo had Banks een jaar of twee geleden in *Een soort leven* gelezen. Nadat hij lang geleden, toen hij nog bij de Met werkte, *De derde man* eens als televisiebewerking had gezien, was Greene een van zijn favoriete auteurs geworden. Daarna had hij op

de voor hem gebruikelijke fanatieke wijze alles verzameld en gelezen wat hij te pakken had kunnen krijgen, van de lichtere verhalen tot de serieuze romans, verfilmingen op video, essays en korte verhalen.

Hij had zich vooral laten meeslepen door het verhaal over de negentien-of-twintigjarige Greene die met een geladen revolver naar Ashbridge Park in Berkhamsted was gegaan om Russische roulette te spelen. Het was griezelig om je nu voor te stellen hoe die onbeholpen, slungelige jonge man, die was voorbestemd om een van de beroemdste schrijvers van zijn eeuw te worden, in die herfst meer dan vijfenzeventig jaar geleden niet ver van de plek vandaan waar de trein zojuist was gestopt op een lege kamer van zijn pistool was gestuit. Banks was ook onder de indruk geweest van Greenes stukken over het thema jeugd, over het feit dat we allemaal 'een immigrant uit een land waarover we ons te weinig herinneren' zijn, over het belang van de fragmenten die we ons wel duidelijk herinneren en over de tijd die we verspillen wanneer we proberen onszelf uit die fragmenten te reconstrueren.

Het grootste deel van zijn leven had Banks nauwelijks over zijn verleden nagedacht, maar nadat Sandra hem een jaar geleden had verlaten, had hij gemerkt dat hij in gedachten herhaaldelijk terugkeerde naar bepaalde gebeurtenissen, ingrijpende momenten waarop hij vreugde, angst of schuld had gevoeld, in combinatie met de voorwerpen, beelden, klanken en geuren die deze gevoelens weer oproepen, zoals Prousts madeleines, alsof hij daarin naar aanwijzingen voor zijn toekomst zocht. Hij herinnerde zich dat hij ergens had gelezen dat Greene als kind een paar keer met de dood geconfronteerd was geweest en dat deze gebeurtenissen zijn leven gevormd hadden. Banks had hetzelfde meegemaakt en meende dat dit op een welhaast ondoordringelijke, symbolische manier deels verklaarde waarom hij bij de politie was gegaan.

Zo herinnerde hij zich bijvoorbeeld nog heel goed die warme zomerdag waarop Phil Simpkins zijn touw om de hoge boom op het kerkhof had gewikkeld, brullend als Tarzan naar beneden was getold en midden op het puntige hek was beland. Banks wist dat hij de zompige klap waarmee het lichaam op de ijzeren punten was gevallen nooit zou vergeten. Er waren geen volwassenen in de buurt geweest. Nadat Banks samen met twee anderen zijn kronkelende, krijsende vriend van het hek had getrokken, hadden ze zich vervolgens staan afvragen wat ze nu moesten doen en intussen was hij doodgebloed, hen door-drenkend met het bloed dat uit een doorboorde slagader in zijn dijbeen gutste. Later had iemand gezegd dat ze een tourniquet hadden moeten aanbrengen en er iemand bij hadden moeten halen. Maar ze waren in paniek geraakt en als verlamd blijven staan. Zou Phil het hebben overleefd als ze anders hadden gereageerd? Banks betwijfelde het, maar het was een mogelijkheid en daarmee ook een fout waarmee hij zijn hele verdere leven moest leven.

Dan was er nog Jem, een buurman uit zijn tijd in Notting Hill, die was over-

leden aan een overdosis heroïne; en Graham Marshall, een verlegen, rustige klasgenoot die vermist was geraakt en nooit was teruggevonden. Ergens had Banks het idee dat hij ook voor hem verantwoordelijk was. Zo jong al zoveel doden meegemaakt. Soms had Banks het gevoel dat er bloed aan zijn handen kleefde, dat hij al een heleboel mensen in de steek had gelaten.

De trein stopte in Milton Keynes. Banks stapte uit, liep naar de trap en stak de loopbrug over die naar de uitgang van het station leidde.

Hij was nog niet eerder in Milton Keynes geweest, maar had heel wat grappen over de stad gehoord. Het was een van de nieuwe steden die aan het eind van de jaren zestig waren gebouwd, opgezet volgens een raster, met her en der winkelcentra, parken en sportvelden, verborgen voetgangerspadjes in plaats van trottoirs en honderden rotondes. Het klonk als het soort ontwerp dat in Amerika met open armen zou worden ontvangen, maar de Engelsen haalden er laatdunkend hun neus voor op. Desondanks was het een ideaal gebied voor forenzen, op ongeveer een halfuurtje treinen van Londen en veel goedkoper om te wonen.

Op dit moment was het echter te donker om iets van de stad op te vangen. De taxi leek zich van rotonde naar rotonde te spoeden, die allemaal genummerd waren, zoals V5 en H6. Banks zag nergens trottoirs of mensen die buiten wandelden. Hij had geen flauw idee waar hij was.

Ten slotte bereikte de taxi Stony Stratford en bevond hij zich in een typisch ouderwetse, dorpse High Street, met stokoude pubs en winkelgevels. Heel even vroeg hij zich af of het allemaal namaak was, alleen een neplaagje dat de illusie moest creëren van een echt Engels dorpje te midden van al het moderne beton en glas. Het leek echter vrij authentiek, en toen de taxi een straat inreed met hoge, smalle, vooroorlogse rijtjeshuizen, ging hij ervan uit dat het dat waarschijnlijk ook was.

De jonge knul die de deur opendeed, leek halverwege of achter in de twintig; hij droeg een zwarte spijkerbroek en een grijs sweatshirt met het logo van een Amerikaans *footballteam*. Hij was bijna even groot als Banks, ongeveer een meter zeventig, een meter drieënzeventig, had donker krullend haar en hoe-kige gelaatstrekken. Op de brug van zijn neus zat een knobbeltje, alsof deze ooit gebroken was geweest en niet goed was gezet, en hij hield iets in zijn hand wat wel iets weg had van een vierkante fles, die hij voortdurend voorzichtig heen en weer schudde. Banks zag dat het een ontwikkeltank was.

Craig Newton, als hij het tenminste was, leek zowel verwonderd als geërgerd omdat er zo vroeg op de vrijdagavond een onbekende bij hem voor de deur stond. Banks zag er niet uit als een verzekeringsagent, en trouwens: hoeveel handelsreizigers kwamen in dit tijdperk van direct mail en elektronisch adverteren nog huis-aan-huis langs? Hij zag er evenmin uit als een religieus type of een agent.

‘Waar collecteert u voor?’ vroeg Newton. ‘Ik heb het druk.’

‘Meneer Newton? Craig Newton?’

‘Ja. Wat wilt u?’

‘Mag ik even binnenkomen?’

‘Nee, eigenlijk niet. Vertel me eerst maar eens waar u voor komt.’

‘Het gaat over Louisa.’

Craig reageerde duidelijk verrast en deed een stapje achteruit. ‘Louisa? Wat is er met haar?’

‘U kent haar dus?’

‘Ja, natuurlijk ken ik haar. Als we het tenminste over dezelfde persoon hebben. Louisa. Louisa Gamine.’ Hij sprak de naam op zijn Italiaans uit, met de klemtoon op de laatste e. ‘Wat is er aan de hand? Is er iets met Louisa gebeurd?’

‘Mag ik even binnenkomen?’

Hij deed een stap opzij en gaf Banks voldoende ruimte om langs hem heen te lopen. ‘Ja, sorry. Kom binnen.’

Banks liep door een smal gangetje achter hem aan naar de voorkamer. Deze oude rijtjeshuizen waren niet erg breed, maar met de later aan de achterkant aangebouwde keuken en badkamer zo diep dat dit ruimschoots werd gecompenseerd. De kamer was een genoeglijke chaos, en het eerste wat Banks inviel was dat Newton er waarschijnlijk alleen woonde. De salontafel was bezaaid met tijdschriften, voornamelijk over fotografie en film, en een paar lege bierblikjes. Langs de muur tegenover de deur stond een televisie. *The Simpsons*. Er hing een vage marihuanalucht in de kamer, maar Newton wakte beslist niet de indruk dat hij stoned was.

‘Is er iets met Louisa gebeurd?’ vroeg hij nogmaals. ‘Bent u daarom hier? Bent u van de politie?’

‘Voorzover ik weet is er niets met haar gebeurd,’ zei Banks. ‘En nee, ik ben niet van de politie. Ik ben naar haar op zoek.’

Hij keek hem fronsend aan. ‘Naar haar op zoek? Waarom? Ik snap het niet.’ ‘Ik ben haar vader.’ Het liegen ging hem steeds gemakkelijker af, zelfs na zo’n korte tijd al, en Banks wist niet zeker wat hij daar precies van vond. Er schoot hem iets in de geest van ‘het doel heiligt de middelen’ en daardoor voelde hij zich zelfs nog minder op zijn gemak. Maar ach, in al die jaren dat hij dit werk deed had hij al talloze leugens verkondigd, dus waarom zou hij zich nu druk maken over het feit dat hij als burger hetzelfde deed? Zolang het maar hielp om een weggelopen tiener weer in het gareel te krijgen en hij daardoor bovendien Jimmy Riddle eens en voor altijd van zich af kon schudden.

Craig keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Haar vader...?’ Toen leek hij zich plotseling bewust te worden van de ontwikkeltank die hij in zijn hand hield. ‘Shit. Wacht, ik moet dit nu netjes afmaken, anders kan ik het werk van een hele week wel bij het vuil zetten. Kom maar even mee naar boven, als u wilt.’

Banks liep achter hem aan naar boven, waar Craig zijn logeerkamer had verbouwd tot een tijdelijke donkere kamer. In dit stadium van het proces was volslagen duisternis niet noodzakelijk en aan de muur hing een mat gloeiende lamp. Met rustige, ervaren bewegingen goot Craig de ontwikkelvloeistof uit de tank; vervolgens liet hij de foto's in het stopbad glijden en schudde hij de bak weer een tijdje heen en weer. Daarna goot hij de tank opnieuw leeg en liet hij het fixeer erin lopen.

Banks zag dat er een paar foto's van Emily Riddle op een prikbord van kurk waren geprikt. Geen naaktfoto's, maar professionele foto's voor een modellenportfolio. Op enkele ervan had ze een strapless zwarte avondjurk aan en was haar haar opgestoken. Op andere droeg ze een hemdje en een wijde spijkerbroek die haar middel met de spinnentatoeage bloot lieten, een kopie van Kate Moss of Amber Valletta.

'Deze zijn goed,' zei hij tegen Craig.

Craig wierp er een vlugge blik op. 'Ze zou zo model kunnen worden,' zei hij triest. 'Ze is een natuurtalent.'

De bittere geur van de chemicaliën voerde Banks in gedachten terug naar heel vroeger, nog vóór zijn leven met Sandra, die een enthousiast amateur-fotografe was, en deed hem denken aan zijn jeugd, toen hij vaak met zijn oom Ted naar de donkere kamer op zolder was geweest, waar hij had toegekeken hoe deze foto's ontwikkelde en afdruckte. Hij had het afdrukken het leukst gevonden: een blanco stuk papier waarop zich langzaam een beeld vormde. Het leek wel magie. Wanneer ze naar hem toe gingen, had hij altijd net zo lang gebedeld tot zijn oom Ted hem mee naar boven had genomen. Daar had ook een rode veiligheidslamp aan de muur gehangen, herinnerde hij zich, die net genoeg licht gaf om nog iets te kunnen zien en die een griezelige gloed over de kleine ruimte had geworpen. Het waren echter vooral de bijtende, chemische geuren die hij zich herinnerde en de manier waarop de voortdurende blootstelling aan de chemicaliën de vingernagels van zijn oom Ted bruin had gekleurd, net zoals nicotine Banks' vingers had verkleurd toen hij begon te roken. Hij had ze vroeger met puimsteen afgeboend, zodat zijn moeder niets zou merken.

En toen waren de bezoeken aan het huis van oom Ted plotseling gestopt en niemand had hem ooit verteld waarom. Het had jaren geduurd voordat Banks weer aan die tijd had teruggedacht en erin was geslaagd het zelf uit te knobbelen. Hij herinnerde zich plotseling weer dat zijn oom vaak een hand op zijn onderrug had gelegd, er misschien zelfs zachtjes over had gewreven, of nonchalant met een vaderlijk gebaar een arm om zijn schouders had geslagen. Verder niets. Meer was er nooit gebeurd. Maar er was een of ander schandaal geweest; Banks was er niet bij betrokken geweest, maar iemand anders wel. Oom Ted had plotseling al het contact met de plaatselijke jongerenvereniging

verbroken en niet langer als leider van de padvinders gefungeerd. Er werd niets gezegd, er kwam geen politie aan te pas, maar plotseling was hij de verschoppeling van de gemeenschap geweest. Zo werden dergelijke dingen toen in hun besloten arbeidersmilieu afgehandeld. Ongetwijfeld hadden een of twee vaders op een avond ook nog op de loer gelegen om hem een aframmeling te geven, maar daar had Banks verder nooit iets over gehoord. Oom Ted kwam eenvoudigweg nooit meer ter sprake en als Banks een enkele keer vroeg of ze er binnenkort weer op bezoek gingen, of zijn naam liet vallen, veranderde de mond van zijn moeder in een smalle witte streep, duidelijk een waarschuwing dat hij zijn mond moest houden, want anders... Uiteindelijk had hij het onderwerp laten rusten en zich op de omgang met meisjes gestort.

‘Goed,’ zei Craig, nadat hij het fixeer had laten weglopen en een slang in de bak had laten zakken die aan de koudwaterkraan was bevestigd. ‘We hebben nu ongeveer een halfuur.’

Banks liep achter hem aan naar beneden, terwijl de herinneringen aan oom Ted langzaam plaatsmaakten voor herinneringen aan Sandra en hoe ze ooit eens hadden gevreeën in de infrarode gloed van haar doka.

In de woonkamer was *The Simpsons* opgevolgd door een documentaire over Hollywood, die vergezeld ging van een bekakte, superieur klinkende stem. Craig zette de televisie uit en ze namen tegenover elkaar plaats in de smalle kamer.

Banks pakte zijn sigaretten; hij had al een hele tijd niet gerookt. ‘Mag ik roken?’

‘Natuurlijk, ga uw gang.’ Craig overhandigde hem een kleine asbak die op de schoorsteen stond. ‘Ik rook zelf niet, maar ik heb er niets tegen als anderen roken.’

‘Geen sigaretten, in elk geval.’

Craig bloosde. ‘Ach, een stickie kan heus geen kwaad.’

‘Misschien niet.’

Hij bestudeerde Banks aandachtig met een behoedzame, achterdochtige blik. ‘Dus u bent Louisa’s vader,’ zei hij. ‘Grappig, u ziet er helemaal niet Italiaans uit. Ze heeft me eens verteld dat haar vader een Italiaan was, die haar moeder in Toscane of daar in de buurt tijdens een vakantie had ontmoet.’

‘Wat heeft ze verder over me gezegd?’

‘Niet veel. Alleen maar dat u een saai, stijve oude zak was.’

Tja, dacht Banks, als je echt per se de identiteit van een ander wilt gebruiken, moet je wel voorbereid zijn op een enkele weinig flatterende opmerking, vooral als het de identiteit van Jimmy Riddle betreft. En Emily Riddle zat er waarschijnlijk niet eens zo heel ver naast. ‘Weet je waar Louisa is?’ vroeg hij.

‘Ik heb haar al een paar maanden niet gezien,’ zei Craig. ‘Niet sinds ik hiernaartoe ben verhuisd.’

Banks liet hem de foto zien. ‘Dit is toch degene over wie we het hebben?’

Craig keek naar de foto en hapte naar lucht. ‘U hebt ze dus gezien.’

‘Ja. Is dit het meisje over wie we het hebben?’

‘Ja. Dat is ze. Louisa.’

‘Mijn dochter. Wat is er precies gebeurd? Waar komen die foto’s op de website vandaan?’

‘Hoor eens, het spijt me. Het was eigenlijk gewoon een geintje. Zij vond het net zo leuk als ik. Misschien zelfs nog wel leuker. Maar ik neem aan dat u dat niet gelooft.’

‘Jij hebt die foto’s dus gemaakt?’

‘Ja. We woonden toen samen. Drie maanden geleden.’

‘Hier?’

‘Nee. Ik zat toen nog in Londen. Een flatje in Dulwich.’

Emily Riddle wist wel van aanpakken, dacht Banks. Pas drie maanden van huis weg en ze woonde al samen. ‘Hoe zijn ze op de website van GlamourPuss terechtgekomen?’

Craig wendde zijn blik af en staaarde naar de lege open haard. ‘Ik ben er niet trots op,’ zei hij. ‘Ik heb vroeger voor hen gewerkt. Ik heb op school gezeten met een van de mannen die de site beheren en ik ben hem vlak nadat ik was afgestudeerd een keer in een pub tegengekomen, net toen ik een beetje krap zat. Ik had fotografie gestudeerd en een diploma gehaald, maar het was moeilijk om een voet aan de grond te krijgen in dat wereldje. Afijn, hij had af en toe een klus voor me. Modellen. Het leek in feite niet eens zo heel anders dan het fotograferen van naaktmodellen zoals we dat tijdens de studie hadden geleerd.’

Dat kon best kloppen, bedacht Banks. Sandra was ook fotograaf en Banks had talloze naaktportretten gezien die ze op de fotografieclub had gemaakt, van mannen én vrouwen. Hij wees naar de ingekorte foto van Louisa. ‘Heb je hiervoor betaald gekregen?’

‘Nee. Grote god, nee. Dit was geen betaalde klus. Zoals ik net al zei: het was een geintje. Voor de lol. We waren... Nou ja, we hadden een paar stickies gerookt, als u het echt wilt weten. Toen ik ze eenmaal had gemaakt, zei Louisa dat ik ze op het web moest zetten, samen met een paar van de andere dingen die ik nog had liggen, professionele foto’s. Ze zei dat het echt cool zou zijn. Rick zei dat hij ze goed vond, dus toen hebben we ze op de amateurssite gezet. Dat is alles. Ik bedoel, Louisa heeft verder geen enkele band met GlamourPuss.’

Precies wat Aitcheson in zijn kantoor ook had gezegd. Misschien was het waar. ‘Ik ben blij dat te horen. Weet je het heel zeker?’

‘Heel zeker. Daar heeft ze nooit iets mee te maken gehad. Die foto’s waren een eenmalig iets. Een grap. Ik was aan het experimenteren met een digitale camera en... tja, van het een kwam het ander.’

‘Goed,’ zei Banks, en hij hield zijn hand op. ‘Dan weet ik genoeg. Maar ik zou Louisa echt graag willen vinden en gewoon even met haar willen praten. Ik weet zeker dat je dat wel begrijpt. Kun je me vertellen waar ze is?’

‘Ik lieg niet. Ik weet niet waar ze is. Ik heb haar al in geen twee maanden gezien.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Verliefd geworden op een ander.’

‘En ze is zomaar bij je weggegaan?’

‘Van de ene dag op de andere.’

‘Wie is hij?’

‘Ik ken zijn naam niet... Ik...’ Craig keek hem niet aan.

‘Craig? Is er iets?’

‘Nee. Nou ja, misschien wel. Ik weet het niet.’

‘Vertel het me alsjeblieft, Craig.’

Craig stond op. ‘Wilt u iets drinken?’

‘Als het helpt om jouw tong wat lossier te maken.’

‘Is bier goed?’

‘Bier is uitstekend.’

Craig haalde een paar blikjes uit de koelkast en overhandigde er een aan Banks. Hij nam het aan, trok het lipje open en keek hoe het schuim opwelde en weer slonk. Hij nam een slok en leunde achterover in zijn stoel. ‘Ik wacht.’

‘Weet u zeker dat u niet van de politie bent?’

‘Dat heb ik je al gezegd. Ik ben Louisa’s vader. Hoezo?’

‘Ik weet het niet. Er is iets... Ach, laat ook maar. U ziet er trouwens niet oud genoeg uit om haar vader te kunnen zijn. Niet zoals ik me u had voorgesteld, in elk geval. Om eerlijk te zijn had ik eigenlijk een kale rimpelkop in een pak verwacht. Iemand met een grappig accent en die de hele tijd druk met zijn armen zwaait.’

‘Ik voel me vereerd,’ zei Banks, ‘maar hoe oud dacht je dan dat zij was?’

‘Louisa? Negentien. Toen ik haar ontmoette dan.’

‘Hoelang geleden was dat?’

‘Een maand of drie, vier. Hoezo?’

‘Omdat ze toen net zestien was geworden, daarom.’

Craig verslikte zich in zijn bier. ‘Dat kan niet! Allemachtig. Ik zou haar nooit met een vinger hebben aangeraakt als ik... U hebt zelf de foto’s gezien. Jezus, en u bent nog wel haar vader!’

‘Rustig maar,’ zei Banks. ‘Louisa heeft er altijd ouder uitgezien dan ze was, ook al gedraagt ze zich niet altijd naar haar leeftijd.’

‘Ze had iets... Ik weet niet... Ze leek zo jong, maar toch ook volwassen; een vrouw van de wereld, maar tegelijkertijd heel onschuldig. Dat was een van de dingen aan haar die zo aantrekkelijk waren. Voor mij wel, tenminste. Ze

was een vat vol tegenstrijdigheden. Ik zweer het u: als u mij was geweest en ze had u verteld dat ze negentien was of zelfs eenentwintig, dan zou u haar ook hebben geloofd.'

'Hoe oud ben je?'

'Zevenentwintig. Hoor eens, het spijt me. Het spijt me echt. Alles. Maar ze heeft mij verteld dat ze negentien was en ik geloofde haar. Wat moet ik zeggen? Ja, ik voelde me tot haar aangetrokken. Maar ik val normaal gesproken echt niet op zulke jonge meisjes. Helemaal niet. De meeste van mijn vriendinnen waren juist ouder dan ik. Ze had zo'n uitstraling alsof ze precies wist wat er te koop is in het leven, maar ze kon soms ook heel kwetsbaar zijn en dan wilde je haar alleen nog maar beschermen. Het is moeilijk uit te leggen.'

Banks was bedroefd en kwaad, alsof het echt om zijn eigen dochter ging. Stom. 'Wat is er gebeurd? Je zegt dat je niet weet waar ze nu is en dat ze een ander vriendje heeft. Wie is hij?'

'Ik zei toch al dat ik niet weet hoe hij heet? Als ik het wel wist, zou ik het u heus wel vertellen. Ik weet niet wie hij is. Het enige wat ik weet is dat ze de laatste keer dat ik haar zag met hem samen was. Ze kwamen uit een pub in Soho, niet ver bij het kantoor van GlamourPuss vandaan. Ik had daar een biertje gedronken met die oude schoolvriend van me, Rick, en geprobeerd nog wat werk van hem los te peuteren. Ik had net een paar foto's op straat gemaakt, van mensen die daar liepen. Ik was kwaad en verdrietig omdat ze me zonder één woord had laten zitten, dus toen ik haar zag, ben ik naar haar toe gegaan en heb ik geprobeerd om met haar te praten.'

'Wat gebeurde er toen?'

'Een paar bodyguards hebben me aangevallen.' Hij wees naar zijn neus. 'Zo ben ik hieraan gekomen.' Toen gebaarde hij naar zijn hoofd. 'En ik ben met mijn hoofd tegen de stoep gegooid en heb zeven hechtingen gehad.'

'Bodyguards?'

'Zo zagen ze eruit. Zware jongens. Uitsmijters. Zoiets. Niemand zei iets. Het gebeurde allemaal razendsnel.'

'Wanneer was dat?'

'Ongeveer een maand geleden.'

'Wat deed Louisa op dat moment?'

'Ze hing aan de arm van die vent en deed eigenlijk helemaal niets. Ze zag eruit alsof ze high was. Ik bedoel echt high, niet van zomaar een paar drankjes en een jointje of zo. Ik hoorde haar giechelen toen ik onderuitging.'

'En de man met wie ze was? Hoe zag hij eruit?'

'Stalen gezicht. Een en al scherpe lijnen en hoeken, alsof het uit graniet was gebeiteld. Kille ogen ook. Knipperde niet één keer. Glimlachte niet. Geen woord. Toen ik op de grond lag, heeft een van die gorilla's me nog eens geschopt en toen liepen ze allemaal weg. Er kwam iemand uit de pub naar bui-

ten en die heeft me overeind gehesen, en dat was dat. Nog een geluk dat ze mijn camera niet hebben vernield. Het was een Minolta. Een dure.'

Banks dacht even na. Hij was helemaal niet blij met wat hij zojuist had gehoord. 'Kun je me verder nog iets vertellen over die man?'

Craig haalde zijn schouders op. 'Niet veel eigenlijk. Ik heb hem niet echt goed gezien. Lang. Een meter vijfentachtig, een meter negentig misschien. Zag er ouder uit.'

'Dan wie?'

'Eerder van uw leeftijd dan de mijne.'

Banks hoorde dat zijn maag knorde en besepte dat hij de hele dag nog niets had gegeten, behalve dan de geroosterde boterham die hij die ochtend bij zijn koffie had gehad. Hij was echter nog niet klaar met Newton; hij wilde nog een paar dingen van hem weten. 'Is er hier ergens in de buurt iets waar je fatsoenlijk kunt eten?' vroeg hij.

'Er zijn een paar goede Indiase restaurants verderop aan de High Street, als u daarvan houdt.'

'Zin om even wat te gaan eten? Ik trakteer.'

Craig keek verbaasd. 'Tuurlijk. Waarom niet? Ik hang eerst even de negatieven te drogen. Ben zo terug.' Hij liep de kamer uit. Banks bleef zitten, dronk zijn bier op en dacht nog even na over doka's, oom Ted en een naakte Sandra in het infrarode licht. Samen uit eten. Morgen.

Ze liepen naar de smalle High Street. De wind was gaan liggen, maar het was een kille avond en er waren niet veel mensen op straat. Banks was blij met zijn warme leren jack. Ze kwamen langs een gebouw waar aan de muur een vvv-bordje hing met een korte tekst over Richard III. Ook nog een historische plek, dus, Stony Stratford.

'Volgens de overlevering heeft hij hier de prinsen vandaan gehaald,' zei Craig. 'Om ze vervolgens in de Tower op te sluiten. U weet wel, de prinsen die hij heeft vermoord.'

Craig koos een relatief goedkoop Indiaas restaurant uit. Het was er binnen aangenaam warm en de exotische geuren deden Banks watertanden. Toen ze bier hadden besteld en in afwachting van hun hoofdgerechten op *papadams* knabbelden, bracht Banks het gesprek weer op Louisa. 'Heeft ze het tegen jou ooit over dat vriendje gehad?'

'Nee. De ene dag was alles nog prima tussen ons en de dag daarna pakt ze haar spullen, het weinige dat ze had, en was ze verdwenen voordat ik thuiskwam. Ik had die dag een trouwreportage. Mijn eerste, en er kwam nogal wat bij kijken. Toen ik thuiskwam, vond ik alleen een briefje. Ik kan het me nog woordelijk herinneren.' Hij deed zijn ogen dicht. "'Het spijt me, Craig, maar het wordt gewoon niets tussen ons. Je bent een lieve jongen. Misschien zie ik je nog eens. Liefs en kusjes, Louisa.'" Dat was alles.'

‘Je had helemaal geen idee wat er gaande was? Dat ze iemand anders had gevonden?’

‘Op dat moment niet, nee. Maar de vaste partner is vaak de laatste die het te horen krijgt, zo is het toch?’

‘Hadden jullie ruzie gehad?’

‘Ja, maar dat was eerder regel dan uitzondering bij Louisa.’

‘Hadden jullie vaak ruzie?’

‘Vrij vaak.’

‘Waarover?’

‘O, de gewone dingen. Ze verveelde zich. Ons leven was niet glamoureuus en opwindend genoeg. Ze wilde vaker uit. Ze zei dat ik niet genoeg aandacht voor haar had, dat ik haar als iets vanzelfsprekends beschouwde.’

‘En was dat ook zo?’

‘Misschien. Een beetje. Ik werkte veel, had een reeks betaalde opdrachten, zoals dat huwelijk. Ik denk dat ik waarschijnlijk inderdaad meer tijd in de doka doorbracht dan met haar. En de helft van de tijd wist ik niet eens waar ze was. We woonden ook pas een maand of zo samen. We waren bepaald geen oud getrouwd stel of zo.’

‘Ging ze vaak alleen uit?’

‘Ze zei dat ze met vriendinnen ging stappen. Soms kwam ze pas om twee, drie uur in de ochtend terug. Dan zei ze dat ze naar een nachtclub was geweest. Een meisje als Louisa hou je niet bij je door haar te kortwieken, dus ik kon er niet veel aan doen. Het was wel een beetje deprimerend.’

‘Kende je haar vriendinnen?’

‘Alleen Ruth. Zij heeft ons aan elkaar voorgesteld.’

‘Ruth?’

‘Ja. Ruth Walker.’

‘Waar kende zij Louisa van?’

‘Geen idee. Maar Ruth neemt altijd zwervertjes mee naar huis. Heeft een hart van goud, Ruth. Doet alles voor je. Louisa logeerde bij haar toen ik haar leerde kennen. Ik ken Ruth al sinds ik nog fotografie studeerde. Ze volgde toen een computercursus aan de universiteit en heeft me een keer geholpen met software voor digitale fotografie. We zijn bevriend geraakt. Ik ging af en toe bij haar langs, nam haar dan mee naar een pub of een film, of een optreden van een band of iets dergelijks, want ze is gek op livemuziek; en op een dag zat Louisa daar op de bank. Ik zal niet zeggen dat het liefde op het eerste gezicht was, maar er was wel degelijk iets.’

Ongetwijfeld wellust, dacht Banks. ‘Gingen Ruth en jij in die tijd met elkaar naar bed?’

‘Ruth en ik? Nee. Zo was onze relatie niet. We waren gewoon vrienden.’

Hun eten werd gebracht: garnalen voor Craig en lamsvlees voor Banks, met

pilav, mangochutney en *nan*; ze zwegen even en wisselden gerechten uit. De onvermijdelijke sitarmuziek gonsde op de achtergrond.

‘Goed,’ zei Banks toen hij een paar happen had gehad om zijn rammelende maag tot bedaren te brengen. ‘Wat gebeurde er toen?’

‘Nou, Ruth had ervoor gezorgd dat Louisa een baantje kreeg bij het bedrijf waar ze zelf ook werkte, ergens in Canary Wharf. Het stelde niet veel voor, hoor, een soort ren-en-vliegbaantje eigenlijk. Louisa had geen aanleg voor wat voor baantje dan ook. Maar ze verdiende er wat geld mee, zodat ze op eigen benen kon staan.’

‘Praatte Louisa vaak over haar verleden?’

‘Alleen om erop af te geven. Ik kreeg het idee dat u het haar niet gemakkelijk hebt gemaakt. Sorry, maar u wilde het zelf weten.’

‘Dat geeft niet.’ Banks nam een hapje lamsvlees. Het was een beetje vet, maar kon ermee door. Hij nam wat saus op met zijn *nan*.

‘Trouwens,’ ging Craig verder, ‘ze is daar niet echt lang gebleven. Ze was in feite helemaal niet geschikt voor een kantoorbaantje. Voor geen enkel baantje, eigenlijk.’

‘Hoe kwam dat?’

‘Ik denk dat het voornamelijk aan haar instelling lag. Louisa vindt dat andere mensen er zijn om voor haar te werken, niet andersom. Bovendien heeft ze last van *airs* met een hoofdletter A.’

‘Hoe heeft ze zich daarna dan kunnen redden?’

‘Ze had wat geld op de bank staan. Ze heeft nooit gezegd hoeveel, maar ze leek nooit iets tekort te komen. Soms leende ze wel eens iets van Ruth of mij. Louisa kon als geen ander geld uitgeven.’

‘En dat nieuwe vriendje?’

Craig knikte. ‘Als hij het type is dat zich bodyguards kan veroorloven, dan heeft hij ongetwijfeld ook geen gebrek aan geld. Louisa is beslist gestegen op de maatschappelijke ladder.’

Zeg dat wel, dacht Banks. En als hij het type is dat bodyguards nodig heeft, dan bestaat er een grote kans dat hij zijn geld verdient met duistere zaakjes, zaakjes waarmee hij mogelijk vijanden maakt die hem fysiek kwaad zouden willen doen, zaakjes ook die Emily in gevaar zouden kunnen brengen. Hoe meer Banks hoorde, des te meer hij zich zorgen om haar begon te maken.

‘Weet je zeker dat je geen flauw idee hebt wie hij is of waar ik hen kan vinden?’

‘Sorry. Als ik het wist, zou ik het u vertellen. Echt.’

‘Denk je dat Ruth Walker het misschien weet?’

‘Zou kunnen. Toen ik haar ernaar vroeg, wilde ze niets zeggen, maar ik denk dat Louisa haar heeft wijsgemaakt dat ik helemaal geobsedeerd was geraakt en haar stalkte of zoiets.’

‘En was dat ook zo?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Waarom denk je dat dan?’

‘De manier waarop ze naar me keek. Sinds dat gedoe met Louisa is het tussen Ruth en mij nooit meer hetzelfde geweest. Maar misschien vertelt ze het u wel.’

Banks haalde zijn schouders op. ‘Het is het proberen waard.’

Craig gaf hem het adres van Ruths flat in Kennington. ‘Ik mocht Louisa echt erg graag, weet u,’ zei hij peinzend. ‘Misschien hield ik zelfs wel van haar... Ik weet het niet. Ze was nogal een wilde, en dan die wisselende stemmingen van haar... Nou ja, het enige wat ik kan zeggen, is dat bij haar vergeleken een echte diva nog heel stabiel zou lijken. Maar ik vond haar een leuke meid. Maar goed, misschien ben ik zonder haar wel beter af. Nu kan ik me tenminste op mijn werk concentreren, en dat is beslist nodig. Grote god, ze kon soms dodelijk vermoeiend zijn. Maar in het begin, toen ze net weg was, zat ik erg in de put. Ik weet dat het heel afgezaagd klinkt, maar ik had helemaal geen energie, geen zin om verder te leven. De wereld was niet meer hetzelfde. Vreugdeloos. Oninteressant. Grauw.’

Welkom in de echte wereld, dacht Banks. Hij was eigenlijk gekomen om Craig Newton flink de les te lezen: Craig had tenslotte die naaktfoto’s van Emily gemaakt die op de website van GlamourPuss waren terechtgekomen, zodat ieder vies mannetje zich er kwijlend aan kon vergapen, maar de knul bleek in werkelijkheid eigenlijk vrij aardig. Als hij Craig mocht geloven, was deze er echt van overtuigd geweest dat Emily negentien was, iets wat iedereen waarschijnlijk zou hebben gedacht als ze hetzelfde hadden gezien en gehoord als Banks, en in dat geval waren de webfoto’s inderdaad alleen maar een geintje geweest. Craig leek ook werkelijk iets om Emily te geven en was niet alleen op seks uit geweest, of wat een zestienjarig meisje een man van zeventwintig verder ook maar te bieden kon hebben gehad, en dat telde zwaar mee in Banks’ overweging.

Daar stond tegenover dat haar nieuwe vriendje wel eens voor de nodige problemen zou kunnen gaan zorgen en dat Emily Louise Riddle zelf beslist als een enorm lastig portret overkwam.

‘Waarom ben je hiernaartoe verhuisd?’ vroeg Banks. ‘Vanwege Louisa?’

‘Deels. Het speelde wel rond die tijd. Het is grappig, ik had het er een paar keer over gehad om uit Londen weg te gaan, en elke keer gedroeg Louisa zich kil en afstandelijk, zoals ze altijd deed wanneer ze haar zin niet kreeg of iets hoorde wat haar niet beviel. Maar goed, ik kreeg het aanbod om partner te worden in een kleine studio hier met een jongen die ik nog kende van de opleiding. Een keurig, legaal bedrijf deze keer, vooral portretten en trouwerijen. Geen porno. Ik had het inmiddels ook helemaal gehad met Londen. Niet alleen vanwege dat gezanik met Louisa; er waren ook andere dingen. Het was

er te duur. Het kostte te veel moeite om de kost bij elkaar te scharrelen. Te veel concurrentie. De lange uren die ik moest maken. Je moet daar echt heel goed kunnen ritselen, en ik kwam er langzaam maar zeker achter dat ik daar niet echt bedreven in ben. Ik begon te beseffen dat ik op een rustiger plek met minder concurrentie meer in mijn element zou zijn.'

'En?'

Hij keek op van zijn garnalen en glimlachte. 'Het ziet ernaar uit dat het goed heeft uitgekapt.' Hij zweeg even. 'Vreemd eigenlijk. Ik had nooit gedacht dat ik nog eens met Louisa's vader samen curry zou eten en heel beschaafd met hem zou zitten kletsen. Ik moet eerlijk zeggen dat u helemaal niet bent zoals ik me u had voorgesteld.'

'Dat zei je al. Een saaie ouwe lul.'

'Ja, nou ja, dat is wat zij tegen mij heeft gezegd. Ze mocht niets van u, mocht nergens naartoe. Mocht het huis bijna nooit uit.'

'Alsof ze een gevangene in mijn huis was?'

'Ja. Was dat ook zo?'

'Je weet zelf hoe ze is. Wat had ik volgens jou dan moeten doen?'

'Met Louisa? Ik heb een tijd gedacht dat ik precies wist hoe ze in elkaar stak. Nu weet ik dat niet zo zeker meer. Uit wat u me hebt verteld, maak ik op dat ze me van het begin af aan maar wat heeft voorgelogen. Hoe moet ik nu weten wat ik over haar wel of niet kan geloven? Wat moet je met zo iemand aan?'

Inderdaad, dacht Banks, en hij voelde zich een beetje schuldig over zijn eigen bedrog. Wat moet je met zo iemand aan? Het gekke was dat hij zich steeds beter thuis ging voelen in de rol van Louisa's vader. Zozeer zelfs dat hij later die avond, nadat Craig zo vriendelijk was geweest om hem een lift te geven naar het station en toen hij in de stoptrein terug naar Euston zat na te denken over wat zijn eigen dochter samen met Damon allemaal zou kunnen uitspoken in Parijs, niet eens meer zeker wist of hij nu kwaad was op Tracy of op Emily Riddle.

En hoe meer hij over de situatie nadacht, hoe beter hij begon te beseffen dat hij zich eigenlijk helemaal niet druk had gemaakt over de vraag of hij Emily Riddle zou vinden; wat hem pas echt zorgen baarde, was de vraag wat hij met haar zou doen wanneer hij haar had gevonden.